

**VIATA, SLUJBA SI
ACATISTUL
CUVIOSULUI IONA,
FACATORUL DE MINUNI,
INTAISTATATORUL
MANASTIRII SFINTEI
TREIMI DIN KIEV**

(9 Ianuarie)

**VIATA, SLUJBA SI ACATISTUL
CUVIOSULUI IONA,
FACATORUL DE MINUNI,
INTAISTATATORUL MANASTIRII SFINTEI
TREIMI DIN KIEV**

Text tradus din limba rusă
și prelucrat la Sfânta Mănăstire Nera
(România, Caraș-Severin, 2012),
cu binecuvântarea
Prea Sfinției Sale
Prea Sfințitului Părinte Iona,
Episcop de Obuhov.

Sfânta Mănăstire Nera, 2012

curtă istorisire a vieții celui între sfinți, Părintelui nostru Iona

De Dumnezeu-Purtătorul Părintele nostru Iona a văzut lumina zilei în Rusia mică, Ucraina de astăzi, la începutul veacului al XIX-lea, mai precis în anul 1802, în târgușorul Kriukov, care la vremea aceea se găsea în gubernia Poltavei. Părinții lui, Pavel și Pelaghia l-au încredințat, prin botez, purtării de grijă a Sfântului Ioan Teologul, micuțul primind numele celui prin care Domnul avea să și săvârșească chemarea copilului la o viață aleasă. Așa se face că încă din fragedă pruncie, dar apoi, pentru smerenia și curăția inimii sale, de-a lungul întregii sale vieți, Ivan s-a învrednicit adesea de vedenii și descoperiri dumnezeiești, prin care Domnul îi vestea voia Sa cea sfântă sau îl mângâia în nevoințele pe care le-a dus cu asprime pentru dragostea Lui. Despre unele din ele aflăm din chiar însemnările Sfântului Stareț, pe care le-a făcut doar spre folosul celor care aveau să urmeze drumul cel aspru al vieții monahale, și în general al mântuirii sufletului, și spre slava lui Dumnezeu, mai mult decât Care nu a socotit niciodată ceva mai vrednic de iubit și Căruia I s-a

dăruit din toate puterile cugetului său. Porunca pe care a primit-o de la Sfântul Serafim de Sarov, spre care l-a îndreptat purtarea de grijă a lui Dumnezeu, și lângă care a ucenicit, așa cum însuși scria într-o scrisoare adresată ober-procurorului Sfântului Sinod, Constantin Petrovici Pobedonostev, *opt ani fără două luni, aceea de a păzi mai presus de orice pacea duhului și de a trăi cu simplitate, a ținut-o cu mare scumpătate. Astfel, Bătrânul scria: S-a întâmplat prin luna mai sau iunie, în anul 1847 sau 1848, exact, nu îmi amintesc. Ziua era fie Duminică, fie cea a vreunui sfânt căruia îi săvârșisem praznicul, dar anume care Sfânt, iar nu îmi amintesc, pentru că nu am ținut niciodată o socoteală în scris, ci am trăit cu pace, lăsându-mă întru toate în voia lui Dumnezeu și predându-mă desăvârșit sfintei ascultări, neavând în mintea, în sufletul și în inima mea, niciodată nimic altceva. Un singur lucru am avut mereu în inima mea, în sufletul și în cugetul meu: cum să Îi slujesc Domnului, cum să fac ca să Îi fiu bineplăcut, să mă păzesc în toate și să Îl iubesc nesmintit cu toată inima mea, cu tot sufletul meu, din toate puterile mele, să trăiesc mereu cu adevărat în dragostea Lui, dorindu-mi mai mult ca orice, să binevoiască întru mine.* (Житие Преподобного Ионы, Киевского Чудотворца, Свято-Троицкий Ионинский Монастырь, Киев, 2009, p. 20)

omnul a făcut ca inima micului Ivan să se aprindă de dragostea Lui încă din vârsta cea mai fragedă căci, așa cum povestea Starețul, la numai câțiva ani, un bătrân cu bună cuviință, i s-a făcut călăuză, conducându-l prin sălașurile cerești, arătându-i *pământul cel nou și cerul cel nou*, și învrednicindu-l a vedea cum locuitorii cerului - îngerii, arhanghelii, cetele de sfinți prooroci, apostoli, sfințiții ierarhi, preoți, mucenici și toți dreptii săvârșeau dumnezeiasca liturghie. Acolo l-a văzut și pe Domnul în lumina cea neînserată. Chipul Său dumnezeiesc plin de bunătate, de lumină, de blândețe a atras sufletul micului copil către o dragoste care nu l-a mai părăsit nicicând. Vedenia s-a repetat atunci când Ivan avea șapte, respectiv zece ani, fiind condus și atunci de același bătrân încuviințat, care s-a dovedit a fi nimeni altul decât Sfântul Ioan Teologul. Flacăra iubirii dumnezeiești care a prins a arde în inima micului copil, ca și această minunată chemare a sa, au făcut ca el să aleagă fără ezitare a se sfinți pe sine lui Dumnezeu, prin viața cea întocmai cu a celor fără de trupuri.

ângă Sfântul Serafim, Ivan a trăit vreme de opt ani, iar lucrul de căpătâi pe care l-a deprins de la acesta a fost lucrarea neîncetată a rugăciunii inimii. Aceasta a fost temelia vieții sale duhovnicești. Și nu întâmplător a fost faptul că Sfântul Serafim l-a

încredințat, atunci când vremea a fost gătită spre aceasta de însăși Împărăteasa cerurilor, ucenicilor Sfântului Paisie Velickovski, căci asemeni Cuviosului Serafim, Marele Paisie, dimpreună cu ucenicii săi au plinit în acea epocă de decădere a monahismului rus, lucrarea lui Dumnezeu, Care pururi încearcă multe chipuri de a-i aduce pe oameni la Sine. Este îndeobște cunoscut că epoca despre care ne este cuvântul, mai cu seamă în pământurile Rusiei a fost una de mare prăbușire a vieții duhovnicești, o vreme în care mănăstirile fie fuseseră lăsate în paragină, fie erau conduse de întâistătători care pierduseră cumva de tot sensul chemării lor, îngăduindu-și o viață care nu mai era după pravilele Părinților, și nemaiputând în felul acesta nici crește ucenici de bună treabă. Lipsa lucrării lăuntrice, aplecarea spre viața exterioară, dar mai ales condițiile în care fuseseră nevoiți să trăiască începând cu reforma lui Petru cel Mare, greutatea cu care circulau oarecari cărți duhovnicești, dar și precaritatea traducerilor, lipsa povătuitorilor, toate acestea, și multe altele, au avut ca rezultat părăsirea căutărilor celor mai înalte și, în cele din urmă o slăbire cu totul a vieții lăuntrice. Mănăstirile trăiau în neorânduială, monahii ieșeau nestingheriți în cetate, unde se amestecau cu toate ale acestei lumi, slujbele se făceau fie ca o datorie formală de cele mai multe ori, fie nu se mai făceau deloc, așa încât, nu e de mirare că, purtat fiind de Domnul prin diferite locașuri ale Rusiei, acest

monah, preocupat doar cu rugăciunea și pocăința, cu plânsul cel după Dumnezeu și cu tăcerea, apărea ca o muștrare de care oamenii nu erau îndeobște foarte bucuroși. Pentru că nu înțelegeau. Acest mod de viață pentru ei devenise o a doua fire, încât venirea omului lui Dumnezeu printre ei era ca un ghimpe al cugetului. Măcar că acela nu se ocupa decât de lucrarea de pocăință pe care o deprinsese de la Părintele său. Astfel, pe când viețuia în pustia de la Lacul Alb, unde primise tunderea în monahism cu numele de Iona, iar apoi fusese hirotonit ierodiacon, oarecari dintre frații care se aflau în conducerea mănăstirii au început să se sârguiască a-l izgoni. Nu și-au putut împlini gândul pentru că egumenul îl iubea, dar au izbutit să-l scoată din obște și să-l închidă în chilie unde, doar Starețul lui avea învoire să-l cerceteze. Părintele Iona s-a văzut pe sine zăvorât fără de voie, însă nu s-a tulburat de aceasta, ci în adâncă lui smerenie, nu i-a judecat niciodată pe frați, ci și-a păstrat pacea duhului și rugăciunea de pocăință. După o vreme oarecare, monahii l-au slobozit din *închisoare*, dar atunci noi încercări au venit asupra omului lui Dumnezeu, căci frații cei mai bătrâni s-au răzvrătit împotriva egumenului și au vrut să-l atragă de partea lor și pe Părintele Iona. Acesta însă nici să cugete la un asemenea lucru nu își putea îngădui, așa încât frații au prins a-l urî de două ori mai strașnic, iar atunci când Starețul lui a trecut la Domnul, monahii au pus la cârma mănăstirii pe

Părintele Chesarie, întocmai lor la chip și viețuire. S-a arătat însă că Domnul nu Se lasă batjocorit, iar Chesarie a fost lovit de paralizie, încât îi era cu neputință să-și miște măcar limba, să poată înghiți mâncarea. Frații l-au însărcinat atunci pe Părintele Iona să se îngrijească de suferind, de lângă care nu putea pleca nici măcar pentru o clipă, răpindu-i astfel ceea ce el iubea cu osebire, puțința de a merge la dumnezeieștile slujbe. Într-atât s-a rănit inima lui de dorul de a fi și el părtaș cu *sfințiții părinți*, cum le spunea din adâncul inimii lui pline de pocăință, de dragoste și de smerenie, la sfintele slujbe, încât în ziua de Bobotează, de întristare, după cum scria *abia mai aveam suflare în mine. Ședeam întins și aveam un singur gând, doar un lucru ceream Domnului, Maicii Domnului și tuturor Sfinților: ajutați-mă voi, acum, la acest ceas de întristare fără nădejde. Dacă Domnul, Maica Domnului și toți Sfinții nu mă ajută acum și nu mă țin, cine dar, o va mai putea face. Și adaugă: tare mai eram eu pe atunci slăbănog cu duhul...*(op. cit. pg. 16-17) Gândurile nu-i dădeau pace, iată, spuneau, *ce viață mai duci și tu, și mai ai puțin și vine sfârșitul! Slujba de praznic nu vezi, toți frații sunt în Biserică, numai pe tine te-au izgonit aproape cu totul din sfânta mănăstire... Și amărăciune mare... și lacrimi fierbinți au prins a-mi curge râuri, mai să-mi piară sufletul.* (ibidem, p. 17)

Domnul l-a trecut pe alesul Său prin cuptorul de foc al încercărilor și a aflat mereu într-însul nerăutatea, smerenia, nejudecarea și dragostea care l-au arătat în cele din urmă asemenea Lui, Celui după Care sufletul lui a însetat fără odihnă. Viața Bătrânului a fost o neîncetată alergare către El, în simplitatea și nerăutatea inimii, dar și Domnul, cu multă dragoste a căutat spre dragostea și răbdarea lui. În seara aceea de ajun de Bobotează, după ce Părinții au venit cu Sfânta Cruce și cu apă sfințită, după ce l-au stropit, i-au spus din nou că *nu este dorit* și au plecat, lăsându-l trist, aproape zdrobit, din pricină că el singur nu era *vrednic* să ia parte alături de ei la sfânta slujbă. Atunci Cineva a venit și l-a întrebat: *pentru ce ești așa de trist?* Bătrânul scria: *Iar eu, ticălosul am zărit limpede în cele din urmă și am cunoscut pe Însuși Domnul și Dumnezeuul meu, Mântuitorul Iisus Hristos. Și El mi-a grăit cuvinte pline de bunătate, de milă, de dragoste, de dulceață, de viață...* Uită-te la Mine, mi-a zis, ...Eu am venit, să te tămăduiesc prin chiar rănilor Mele, pe tine și pe alții asemenea ție, cu sufletul împrăștiat... să nu crezi vreodată că Eu sunt departe de tine și nu lăsa gândurile acestea să îți slăbănogescă sufletul, pentru că Eu sunt pururea împreună cu tine”

Crecând un răstimp de vreme, Împărăteasa cerurilor l-a cercetat și Ea și i-a spus că viața, în

mănăstirea aceea avea să se strice cu totul și că el trebuia de acum să ia din nou calea pribegiei, de data aceasta îndreptându-l către de-Dumnezeu-păzita cetate a Kievului. Acolo, după alte încercări avea să se facă unealtă în mâinile Dumnezeului Celui viu, Care, pentru mântuirea oamenilor, voia să ridice acolo o mănăstire cu viață de obște, unde să se trăiască întocmai după pravilele Părinților din vechime, lucrare pentru care binevoise să-l aleagă pe el împreună-lucrător. Iată cum scria Părintele despre cele petrecute cu dânsul atunci: *Și iată, odată, după trapeză, m-am dus la chilie și am citit ca întotdeauna, rugăciunile de mulțumire către Domnul Dumnezeu, către Maica Domnului și către toți Sfinții, cu metanii, așa cum m-a învățat pe mine Starețul meu... apoi cu harul lui Dumnezeu, mă ocupam cu rugăciunea lui Iisus. Au trecut așa câteva minute, ori poate o jumătate de ceas, cugetul îmi era împăcat și atent la rugăciune.... Și dintr-o dată, cineva la ușă, cu glas subțire a zis rugăciunea. Eu ascult, dar tac, nu zic nimic. Din nou glasul acela subțire și foarte curat zicând rugăciunea, dar eu din nou nimic nu răspund, căci mi se părea a fi glas de femeie. După aceasta ușa s-a deschis și am auzit din nou glasul acela și rugăciunea. Eu m-am uitat la ușă cu vădită neplăcere, așa cum eram așezat pe scăunel. Doar că așa cum mă uitam eu, m-a cuprins groaza și am căzut la pământ cu tot cu scăunel, părăsit de viață cu desăvârșire; eram ca mort. Nimic nu am mai văzut, nici nu mi-am mai*

amintit nimic, până ce mâna Oaspetelui meu mi-a atins capul și viața s-a întors în mine...(ibidem, pg.20-21). Oaspetele era Maica Domnului dimpreună cu mulți sfinți - apostoli, mucenici, cuvioși, Sfântul Ioan Înaintemergătorul, Sfântul Ierarh Nicolae, Sfântul Vladimir al Rusiei, și mulți alții care veniseră, împreună cu Împărăteasa Cerurilor să-i împărtășească Cuviosului voia lui Dumnezeu cu privire la el, dar și la Mănăstirea pe care Domnul o voia înălțată de el pe dealurile Zverinețki, căci alesese acest loc ca liman de mântuire pentru toți împovărații și nefericiții soartei care să vină aici să afle cuvânt bun, mângâiere, sprijin și scăpare, dar și pentru cei care voiau să-și afle mântuirea sufletului prin ostenele cele aspre și minunate ale vieții de monah. Cu totul nevrednic s-a socotit pe sine unei astfel de chemări cinstitul Bătrân, așa încât printre însemnările sale se află și aceasta: *nu m-am gândit în viața mea să-mi părăsesc mănăstirea și să plec în alt sfânt locaș, pentru că simțeam și știam că sunt incult și ne în stare de nimic.(ibidem, pag 20).* În marea lui smerenie și prețuire a celorlalți, într-atât de mic și de neînsemnat se socotea, încât s-a împotrivit de trei ori chemării Domnului, de fiecare dată rugând-o pe Împărăteasa Cerurilor să ia pe altul mai bun decât el, iar pe el să-l lase aici, unde se afla, să-și plângă păcatele și nevrednicia. Simplitatea inimii Marelui Stareț, pesemne vor fi atras și mai mult dragostea lui Dumnezeu, Maica Domnului spunându-i *cu cuvinte*

de mamă, că ei toți au venit la el pentru porunca Domnului, Care așa socotise toate, dar el să nu se tulbure, ci să cugete, iar ea va veni din nou să-l cerceteze. Așa întocmai s-au petrecut lucrurile în trei rânduri; a treia oară venind din nou Împărăteasa dimpreună cu cetele de sfinți, auzind el din nou sfaturile și pildele lor, s-a hotărât să nu se mai împotrivescă voii lui Dumnezeu, astfel că după multe cuvinte: după ce eu, cel vrednic de toată ocara, am ascultat toate aceste cuvinte dumnezeiești de la Maica Domnului meu și de la slăviții sfinți, cei ce veniseră împreună cu Dânsa, s-a umilit inima și duhul meu și m-am smerit înaintea Preasfintei Stăpâne și Maici a Domnului meu, Mântuitorul Iisus Hristos, îngrozindu-mă de cât de mult i mă împotravisem. Cum de nu m-a ars foc din cer pe mine, ticălosul?... (ibidem, p. 27)

In acest chip petrecându-se lucrurile, Părintele s-a văzut din nou pribeag și a plecat, spre bucuria fraților de la Lacul Alb, încredințându-se din toată inima și din tot cugetul voii Domnului. Ajuns la Kiev, a fost primit de îndată de Mitropolitul cetății, Înalt Preasfințitul Filaret Amfiteatrov, care l-a îndrăgit mult pe smeritul monah cel fără de răutate. Îndeobște, Vlădica Filaret era un om cu viață aleasă și iubitor de monahi, așa încât a înțeles pe dată măreția acestui om care stătea în fața lui, dar care se socotea pe sine scârbavnic și vrednic de toată ocara. I-a

propus dar, Părintelui să se stabilească în Lavra Peșterilor, acolo unde el însuși locuia și se nevoia. Însă la vremea aceea (Sfântul Iona a ajuns la Kiev în anul 1847), Lavra era asemeni unei cetăți cu o mulțime de monahi, dar mai cu seamă cu mulți pelerini și forfotă, lucru care, iubitorului de liniște și singurătate i s-a părut împovărător, așa încât nu a rămas acolo. A fost trecut în rândul obștii de la mănăstirea Sfântului Nicolae la data de 3 august a anului 1851; părinții de aici erau și ei asemeni mai tuturor părinților care trăiau în capitală la vremea aceea. Mulți dintre ei erau profesori la Academia Duhovnicească din Kiev, iar aceasta devenise îndeletnicirea lor de căpătâi; din rândurile lor se alegeau fie rectori pentru academie, fie egumeni pentru alte mănăstiri, fie episcopi, așa încât viața duhovnicească era mai mult o amintire. Sau nici atât. Sfântul însă viețuia ca și mai înainte, nimic văzând, pe nimeni judecând, ci având singură frământare-lucrarea lui de pocăință, grija neadormită de a-și mântui sufletul. Aici s-a învrednicit din nou vederilor cerești, prin care Domnul îl povățuia și îl creștea pentru a ajunge cu adevărat un păstor care să-și pună sufletul pentru cei încredințați lui. Aici a învățat de la Domnul și de la Maica Domnului să nu caute niciodată la fața omului, ci întotdeauna să primească la el cu dragoste pe oricine va veni căutând tămăduire sau povață pentru a-și mântui sufletul. Domnul i-a poruncit cu tărie să primească

întotdeauna, fără abatere pe tot omul care va veni ca să-și vindece bolile sufletului, și cu adevărat, cel ce avea să ajungă egumen al mănăstirii Sfintei Treimi nu a alungat de la sine niciodată pe nimeni din cei care căutau să scape din strânsoarea păcatului, oricât de mult ar fi căzut, oricât de puțin ar mai fi păstrat înlăuntrul lor vreo scânteie a chipului celui după Dumnezeu, iar această lucrare, Omul lui Dumnezeu, a continuat-o, poate că încă cu mult mai mult, și după moartea sa.

ribegia lui pământească era însă departe de a se fi sfârșit, căci așa rânduiește Domnul, ca celor care Îl iubesc mai mult și I se fac apropiați să le pună pe umeri sarcini parcă și pentru cei care nu și le pot purta singuri. Așa se face că, plecând și de la Mănăstirea Sfântului Nicolae, a ajuns pentru o vreme la Mănăstirea Sfintei Mari Mucenițe Ecaterina, zisă și grecească, care se afla cu totul în stare de ruină; aici nu venea nimeni niciodată, iar Părinții trăiau într-o stare de mare sărăcie. Sfântul a fost pentru ei darul Domnului pentru că odată cu venirea lui aici, ca prin minune, au prins a veni închinătorii, însă frații nu au înțeles nici sfințenia lui, nici marea milă pe care Făcătorul a toate o arătase spre dânsii și au început a murmura până într-atât încât, Sfântul s-a văzut nevoit să plece din nou. Iată cum povestea el despre cele petrecute în obștea de la Mănăstirea Sfintei Ecaterina: *Trăiam în mănăstirea grecească; în vremea*

aceea nu se arăta acolo nici țiipenie de om. Pelerinii nu veneau niciodată în sfântul acela locaș, iar el arăta ca o literă moartă. Dar Domnul, cu mila Lui cea de negrăit a făcut o minune. Toți au început dintr-o dată să vină. Închinători de pe toate meleagurile și din toate părțile au început să vină. Banii și toate cele de trebuință pur și simplu curgeau râuri. Frații s-au izbit însă de alte greutăți: fără încetare trebuiau să săvârșească rugăciuni, panihide, iar slujitori erau puțini- patru preoți și doi diaconi, căci toți ceilalți erau frați ascultători. Era multă muncă, iar mâncarea foarte sărăcăcioasă: pâine și ciorbă. Frații au început să-l roage pe părintele Arhimandrit Chiril să le îmbunătățească mâncarea și să ia pentru aceasta bani din venitul obștesc. Părintele Arhimandrit nu a primit să le îplinească cererea, iar din pricina cârtelii și a samavolniciei a gonit din mănăstire câțiva ieromonahi. Apoi a prins a se mânia pe mine ca și cum eu nu aș fi de acord ca toate veniturile să meargă la dânsul...văzând eu atâta lăcomie, m-am hotărât să plec de acolo și să merg la mănăstirea Vidubițki (ibidem pag. 41)

Incă de pe când trăia la mănăstirea Sfintei Ecaterina, s-ar putea spune că se pusese deja începuturile locașului pe care Domnul îl chemase să îl ridice, iar aceasta s-a petrecut astfel: cel dintâi viețuitor care a venit în acest loc, unde se află acum sfântul acesta locaș a fost părintele Ilarion. El a venit

la mine după campania din Crimeea, după ce căpătase ordinul de eliberare de la superiorii lui; m-a rugat să îl primesc să trăiască alături de mine, iar eu m-am învoit și l-am primit ca ascultător... (p. 41). La început părintele Ilarion și-a făcut o colibă de crengi și într-însa și-a petrecut toată vara. După ce părintele Iona a cumpărat primele două petice de pământ din grădina aceea care se învecina cu mănăstirea Vidubițki și au avut câțiva copaci, i-a făcut din lemn o chilioară și astfel au petrecut amândoi. Aveau multă pace, căci părintele Ilarion se ruga mult, iar apoi muncea prin grădină. Părintele urca de la Vidubițki, făceau împreună pravila, beau ceai, și vorbeau despre cum va fi cândva acolo mănăstirea, mai cu seamă că de răutatea vrăjmașului neamului omenesc, Bătrânul nu scăpase nici în noua lui obște, frații necăjindu-l adesea și pe el, și pe Ilarion, râzând de visele lor și batjocorindu-i în fel și chip. Adesea slăbeau cu duhul cei doi nevoitori, mai cu seamă părintele Ilarion când vedea că lucrurile rămân mereu pe loc și că frații nu conținesc în tot felul a râde de ei și de sfintele lor năzuințe. Și părintele Iona pătimea mult din pricina invidiei pe care diavolul o strecurase în inimile lor, căci, așa cum se petrecuse și la Mănăstirea Grecească, odată cu venirea părintelui Iona, au început să vină pelerinii. Într-una din zile chiar, când părinții erau necăjiți din pricina sărăciei, părintele, ca să îi îmbărbăteze, dar și pentru că primise tainică vestire de la Domnul, le-a spus ca și

cum ar fi vorbit în glumă că, de ultimii bani pe care îi mai au în mănăstire, să cumpere... saci. Frații l-au întrebat de ce, iar le-a răspuns: *ca să puteți strânge în ei toate cele pe care ni le va trimite Domnul*. Frații însă au râs ca de o glumă bună și mai mult nimic. Și cu adevărat, după cuvântul Bătrânului, pelerinii și daniile au început să vină de peste tot, într-atât că închinătorii nu mai aveau loc în arhondaricul mănăstirii, ceea ce pe Părintele Iona, cel cu inima de mamă, îl necăjea foarte mult, căci îi era peste măsură de greu să vadă cum oamenii veneau trudiți de departe, fiind nevoiți apoi să-și petreacă noaptea fără un acoperiș deasupra capului. Invidia a făcut ca într-una din zile, nemaiputând răbda mulțimea de oameni care veneau de la mari depărtări ca să ia cuvânt de folos, sau binecuvântare de la omul lui Dumnezeu, câțiva părinți, chiar în timp ce Sfântul citea rugăciunile de pregătire pentru spovedanie, să se arunce asupra lui și, cu lovituri, cu ocări și trăgându-l de barbă, să-l târască afară din biserică. Oamenii au sărit de îndată în ajutorul lui, și scăpându-l din mâinile fraților, au vrut să facă plângere împotriva lor. Smeritul și încercatul nevoitor al lui Hristos, știind însă răutatea vrăjmașului neamului omenesc, a pus capăt cu blândețe și acestei istorii, liniștindu-i pe oameni, care în felul acesta au fost martorii unei adânci pilde de dragoste de oameni și de nerăutate a inimii.

fântul scria despre acele zile: *atunci când îmi era foarte greu din pricina urii și a atacurilor fraților mei, mă duceam în grădină și, privind în jur, mă gândeam cu amărăciune, cum va putea fi vreodată aici un sfânt locaș... fratelui Ioan nu îi spuneam nimic din frământările mele, căci nici el nu mai credea că aici se va face vreodată o mănăstire, dar eu mă lăsasem pradă gândurilor întunecate: cum e cu putință să se facă aici un lucru atât de mareț, când eu nu am de nici unele, și nici nu mă pricep la nimic. Ba încă mai și îndur fără încetare asalturile vrăjmașului și alte chinuri... (ibidem, p. 43).* Domnul însă nu i-a lăsat pe robii Lui fără mângâiere. Cea dintâi vară pe care au petrecut-o în grădină, au avut tot timpul oaspeți trimiși de El să le alunge descurajarea: după masă urcam în grădină, puneam samovarul și beam ceai cu fratele Ioan. Apoi pregăteam mâncarea pentru păsărele: ouă de furnici și firimituri de brânză pe care le păstra pentru ele fratele Ioan. Apoi începeam să le strigăm: *rândunico, rândunico!* Iar ele zburau pe fereastră și se așezau aici... erau la noi în chilie ca la ele acasă, de nimic nu se temeau. Și așa a fost toată vara din acel an. (p. 43). După aceasta a mai venit un frate, și el tot fost soldat, pe nume Gavriil; el a locuit în aceeași chilie cu Ioan (Ilarion).

enirea părintelui Iona în obștea de la Vidubițki, așa cum se petrecuse și mai înainte la

Mănăstirea Sfintei Ecaterina a făcut ca ea să fie asaltată pur și simplu de închinători, de oameni care căutau rugăciunea, sfatul și binecuvântarea Cuviosului. Însă, tot ca și mai înainte, aceasta nu i-a adus părintelui decât necazuri din partea fraților care, trebuind să renunțe la îndeletnicirile lor de până atunci, pentru a sluji oamenilor, se vedeau acum strâmtorați. Părintele scria: *atunci când banii au început să se adune din belșug, dar și-au pierdut libertatea pe care o avuseseră, frații au început să strige: "Mânia lui Dumnezeu s-a abătut asupra mănăstirii noastre. Diavolul l-a lepădat aici pe acest tâlhar, pe acest chinuitor, pe vrăjitorul acesta. A fermecat toată lumea și acum ne muncește pe noi cu pelerinii lui". Înainte la ei fusese așa, scrie Părintele cel fără de răutate, cum apuca de se termina dumnezeiasca slujbă, toți plecau din mănăstire: care la un cumătru, care la alt cumătru, la fii sau fiice duhovnicești, iar vremea se scurgea veselă, tihnit și cu pace, pe când acum să te mai duci vreundeva, cu neputință; să mai primești pe cineva, iarăși cu neputință. Să te mai duci în vizită, asta, niciodată, ba mai mult, trebuia de acum să fii mereu treaz, căci neîncetat erau de slujit rugăciuni, panihide, oamenii trebuiau spovediți. De aici, mare întristare, scârba și urâtul i-a cuprins pe frați. Am încercat să îi spovedesc eu pe cei mai mulți, dar chiar și așa toți erau nemulțumiți și supărați. Atât de ocupat am fost în toată acea vreme, încât nici să mă duc în grădina*

noastră, la frații Ilarion și Gavriil, nu a fost chip. În vara aceea nu am fost la ei decât de trei sau patru ori. (ibidem, p. 45) Domnul a îngăduit ca sfântul Lui ucenic să fie încercat din nou. Astfel, nemaiputând răbda din pricina iubirii de sine, frații într-una din zile l-au încuiat pe dinafară în chilia lui. Acum, Părintele, zăvorât fără de voie mai fusese, iar pe oameni îi iubea prea mult ca să se lase atras în capcana drăcească a răutății sau osândirii. Dimpotrivă, cu harul lui Dumnezeu păstrându-și pacea duhului în toate și astfel păzind cu strășnicie porunca pe care i-o dăduse Sfântul lui Stareț, Serafim, a rămas liniștit înăuntrul vreme de zece zile, având în chilie puține prescuri și aghiasmă, stând înaintea Domnului și rugându-se. L-au aflat după zece zile Părintele stareț și un ucenic, care nu știuseră nimic despre cele petrecute; dându-și în cele din urmă seama că se întâmplase ceva, au mers la el, convinși fiind că murise deja. Mare le-a fost însă mirarea și bucuria când l-au găsit liniștit și vesel, citind din sfintele cărți. Se prefăcea chiar a nu fi știut nimic, ca și cum singur alesese să stea închis în chilie câteva zile. Însă chilia fusese încuiată pe dinafară și ușa a trebuit spartă; dar părintele, din nou a pus capăt cu blândețe întrebărilor, dând slavă lui Dumnezeu pentru toate.

In toate aceste întristări care apăsau inima sensibilă și plină de dragoste a Cuviosului, Domnul nu îl lăsa pe alesul Său fără mângâiere

învrednicindu-l adesea de oaspeți cerești care îi umpleau inima de așa o bucurie, că nu mai putea multă vreme să scoată nici un cuvânt, ci doar plângea, plângea încetișor... Două date au fost pe care sfântul le-a notat cu osebire, cea de 1 martie a anului 1861 și cea de 9 martie a anului 1862. În aceste zile de trei-ori-fericite, Cuviosul s-a învrednicit din nou de venirea Împărătesei Cerurilor, dimpreună, ca și până atunci, cu cetele de sfinți. Și, tot ca mai înainte, în simplitatea și smerenia lui nu înțelegea că a venit la el, din nou Împărăteasa: *...dar eu eram ca un fără de minte, în cap, nu aveam nimic: era limpede că ceva cu totul dumnezeiesc se petrecea, numai eu nu pricepeam și nu mă lămuream despre lucrul acela cu totul minunat pe care îl vedeam... Ridicând-mi capul, m-am uitat îndărăt și – o, om nenorocit ce sunt, cum de nu m-a înghițit pământul pe mine, nesimțitorul, în ticăloșia mea – am văzut-o stând pe Atotmilostiva Stăpână. M-a lovit groaza pe mine, scârbavnicul și mârșavul și am căzut ca mort la pământ. Ce a fost cu mine, și dacă am zăcut mult - nu știu. Când Stăpâna a binevoit să îmi atingă capul, atunci m-am trezit și i-am auzit cuvintele... atunci viața parcă s-a întors în tot trupul meu.” Ridică-te, monahule fricos și împuținat la suflet, și stai în picioare”.Eu însă, continuam tot ca mine și i-am spus: Stăpână Preasfântă, cum pot eu să împlinesc un lucru atât de măreț? Aici este de trebuință un bărbat înțelept și preaînțelept, puternic în faptă și cuvânt, dar eu ce*

sunt? Un prostănac, cu desăvârșire ignorant, ba încă nici harul Duhului Sfânt nu este în mine, cel împruțit ca un câine. - Auzi, sfinte Petre, ce zice? Ți-am spus că tu ești asemeni unei greblișoare, unui toporaș, că prin tine se va mărturisi Fiul meu, Dumnezeu, Stăpânul Atotțiitorul. Domnul te-a ales ca pe o unealtă pentru a împlini prin tine sfânta și minunata Lui lucrare, căci dorește ca în aceste vremuri să arate oamenilor dumnezeiasca Sa slavă, Domnul Cel ce a fost dintru început, este și va fi în veac. Sfântul Apostol Petru ținând în mâini ceașca cu apă sfințită, mi-a zis: „Zi amin!” Și eu am zis „amin”. Apoi Stăpâna luând sfeștocul în mâna dreaptă, a zis: „Acum noi am venit să vedem locul pe care l-a ales Domnul și Fiul meu, pentru a zidi pe el mănăstirea și biserica pe care să o ridicați în numele Lui cel sfânt. Noi, toți cei care ne aflăm acum aici, am venit să fim martori. Așa a bineplăcut Domnului Dumnezeu să sfințim acum acest loc în numele Lui cel sfânt.” Apoi Stăpâna s-a întors în locul unde stătuse la 1 martie, anul trecut, și a început să stropească cu apă sfințită locul și împrejurimile toate, de sus până jos... Preasfânta Stăpână a vorbit încă multă vreme cu mine, cel vrednic de plâns, întărindu-mă în ascultarea față de sfântă voia ei și a Fiului său. Stăpâna a coborât până la poalele muntelui iar eu m-am închinat ei până la pământ. Apoi a plecat, și s-a făcut nevăzută de la ochii mei. La fel și toți sfinții, cei care veniseră împreună Dânsa... Dumnezeul meu, ce groază mă cuprinsese!

Am șezut apoi jos, sau mai degrabă cred că m-am prăbușit la pământ și am stat în locul acela până când m-au ridicat frații Ioan și Gavriil. Ei ieșiseră din chilie și începuseră după obicei să meargă prin grădină. Așa m-au găsit, stând în zăpadă. Era o zăpadă mare și dăduse și un ger năpraznic. Stătusem eu destulă vreme în ger, fără să simt însă câtuși de puțin frigul – îmi era cald ca vara; încă și uitasem că acum era iarnă și era frig. Frații m-au luat și m-au dus degrabă în chilie crezând că am degerat. Dar eu doar plângeam și plângeam. Lacrimile îmi curgeau ca pârâiașele din ochi și nu puteam să scot nici un cuvânt. Ei au început să citească sfintele rugăciuni ale dimineții și pravila. Apoi au citit canonul tuturor sfinților, după care au început să bea ceai. În timp ce beam tustrei ceaiul, i-am rugat să nu spună nimănui nimic și tot ce au văzut acum, ori înainte, să dea uitării și să nu se bucure peste măsură, ca să nu cadă în iubire de sine și să se păgubească. Cât despre locul unde se îngrămădise zăpada, să îl împrejmuiască cu un garduleț de nuiele și să-l păstreze curat, să-l ferească și să-l păzească de orice întinăciune și, la fel tot drumușorul de acolo și până la porți. (ibidem, pg. 55-56)

Domnul Dumnezeu a avut cu acest ales al Său o lucrare cu totul deosebită pentru că a aflat într-însul un om cu inima curată. Acest om a cărui singură dorire a fost Domnul și mântuirea sufletului său, a devenit prin purtarea de grijă a Făcătorului a

toate, părinte adevărat al tuturor celor câți l-au cercetat vreodată cerându-i direct sau pe ocolite, adesea prin singura zvâcnire a inimii care abia mai pâlpâia viață într-înșii din pricina păcatelor, ajutorul. După această ultimă venire a Preasfintei Maici a lui Dumnezeu, locașul a început *numaidecât* să se ridice. Au primit și blagoslovenia Sinodului, cu acordul Țarului, așa după cum se obișnuia în vremea aceea când încă mai erau în funcțiune ucazurile pe care le dăduse Petru cel Mare. Iar acestea toate s-au petrecut tot în urma unor minuni, a purtării de grijă pe care Împărăteasa a toate făgăduise că o va avea pentru totdeauna față de mănăstirea lui. Curând au început să se adune și frații, care s-au strâns în număr de peste trei sute, iar viața pe care o duceau sub atenta supraveghere a Bătrânului era asemeni celei a părinților de demult. În mănăstire se săvârșeau toate slujbele după rânduială, fără grabă, cu atenție și cu multă dragoste, pe care ucenicii o deprinseseră de la iubitorul de Dumnezeu-părintele lor. Nimic nu se făcea fără știrea și binecuvântarea Cuviosului. Odată, pe când Bătrânul plecase să vadă o moșie a lor unde își aveau grădinile, ucenicii lui au socotit că bun lucru fac dacă, dealul pe care Sfântul îl urca cu greu din pricina bătrâneții, pentru a ajunge la chilie, îl vor săpa, să facă niște scări. Numai ce s-a ivit Bătrânul pe poarta mănăstirii și l-a văzut. Ucenicii așteptau cu bucurie. Răspunsul a venit grabnic, în doar două cuvinte: *stricați-l numaidecât!*

Fusese făcut fără binecuvântare și, în plus îl lipsea de osteneală... Cuviosul îi deprinsese pe frați și cu rugăciunea inimii, adesea povățuindu-i prin cuvinte, dar fiindu-le și el o pildă vie, căci nu arareori se întâmpla ca ei să meargă la dânsul pentru vreo blagoslovenie, și să trebuiască să aștepte îndelung, până ce Bătrânul își isprăvea rugăciunea. Dar mai cu seamă roadele acesteia în viața lui, dar și a lor a tuturor, și a oamenilor care veneau din toate colțurile țării să îl cerceteze pe Părintele Iona, făceau ca viața lor să fie parcă o minune fără sfârșit. Bătrânul, chiar fără să apuce ucenicii să-i vestească nimic adesea, le știa toate frământările, îi povățuia fără greș, îi tămăduia și îi îndrepta cu timp și fără timp, necruțând nici o osteneală. Îi iubea mult pe ucenicii lui, dar și pe tot omul, căci dragostea lui izvora din dragostea mare, fără margini pe care o purta Domnului său. Oameni suferind de toate neputințele, îndoielile, păcatele veacului, cu care diavolul îi prindea în mrejele lui, alergau din toate părțile către omul lui Dumnezeu, căci știau că vor afla la el liman, rugăciune, sfat, mângâiere, tămăduire. De asemenea pe ucenici i-a deprins cu iubirea de oameni, pildă fiindu-le cu viața lui și cu cuvântul și în acesta. Adesea veneau oameni căzuți în patimi grele și urâte și pe care mai tinerii și necercații monahi poate că nu i-ar fi îngăduit mai mult de o zi, dar Bătrânul, cel ce știa prețul fără de preț al sufletului omenesc înaintea Ziditorului, cel ce știa bine și ura pe care

vrăjmașul o are față de om și de veșnicia lui, nu lăsa nici pe cei mai nenorociți dintre ei să plece deșerti, adesea părând că pune răbdarea ucenicilor lui la mari încercări. Sau părând aspru cu ei, căci părea că se ocupă mai mult de aceia. Așa se face că odată, un om căzut în patima beției a venit la el, iar Cuviosul l-a primit, rânduindu-i pentru un oarecare răstimp de vreme o ascultare la atelierul de tâmplărie. Se vede însă că omului îi era greu fără băutură, și atunci când putea, se îmbăta și vorbea îngrozitor, mult tulburând pe fratele care lucra cu el, și pe alții. Din această pricină, fratele a mers la Bătrân să-i spună că poate ar fi bine să-l slobozească pe îndărătnic, căci fraților li se tulbură, fără nici un rost pacea, fiindcă omul nu are de gând să se îndrepte. Cine însă, mai bine decât Cuviosul știa greutatea neputinței sufletului omenesc și lupta care se dă pentru acesta de către duhurile necurate, el care cunoscuse atât de mult milostivirea și dragostea Domnului... Așa încât, nu doar că nu l-a alungat pe nefericit din mănăstire, dar spre marea neînțelegere a Părintelui Chelar, i-a trimis de la obște un pachet de ceai și un kilogram de zahăr. *Cum așa, a zis acela, când nici nouă nu ne ajunge, dăm la bețivi?* Dar fratele tâmplar, cel ce fusese la Părintele l-a rugat zicând, *dă-i, dă-i, dacă așa a binecuvântat Părintele Stareț.* Și într-adevăr, pentru rugăciunile Cuviosului, omul și-a venit în sine. Copleșit de atenția pe care poate că nu i-o mai dăduse nimeni lui, un bețiv, un nimeni, a început să plângă în hohote.

Cine sunt eu, spunea printre hohotele de plâns, ca să-mi dea mie Starețul Iona o așa de mare binecuvântare? De atunci nu a mai băut, a mai lucrat o vreme la mănăstire, apoi a plecat vindecăt.

Futuror, toate li s-a făcut purtătorul de Dumnezeu, smeritul și blândul Părinte Iona: scut și iertare celor care veneau la el mărturisindu-și păcatele și căderile, îndreptător plin de răbdare și dragoste al celor care, pe marea vieții se întâmplase că pierduseră cârma, rugător pentru cei ce pătimeau de boli de netălmăduit, alungător al duhurilor întunericului, pildă de smerenie și de simplitate a inimii, de blândețe și nejudicare, dar mai cu seamă, aducător al unui crâmpiei de veșnicie în sufletele tuturor celor care l-au întâlnit fie când trăia, fie după aceea, căci dragostea și purtarea lui de grijă, după trecerea lui la Domnul său iubit, s-au făcut și mai puternice, și mai de nezdruccinat. Așa cum însuși a spus cu puține clipe înainte de moarte: *cu trupul plec de la voi, dar cu duhul voi rămâne pururea cu voi, iar voi gătiți-vă sufletul, să fie curat, iar eu acolo am să întâlnesc oameni minunați pe care o să-i rog ca să vă fie bine...*

Bătrânul a plecat la Domnul în ziua de 9 ianuarie a anului 1902. spusese cândva: *eu, după moarte voi fi mucenic*. Întocmai s-a întâmplat, căci șaizeci și trei de ani mai târziu, atunci când puterea

comunistă a dărâmat mănăstirea, preschimbând locul în grădină botanică, în biserică, atei au aflat în criptă moaștele neatınse de stricăciune ale Cuviosului. Spuneau martorii oculari că trupul era întreg, că răspândea o mireasmă de nedescris, părul și barba îi erau albe și curate, iar culoarea feței era trandafirie, ca a unui om care doarme. Oamenii întunecați însă, nu au fost impresionați. I-au smuls capul și mâna dreaptă; cu capul au jucat fotbal la intrarea în biserică... apoi le vor fi aruncat. Sfântul astăzi se află în racla pe care au aflat-o părinții săpând în cimitirul obștesc al orașului, unde acei oameni au dispus atunci ca sfântul să fie înmormântat. A fost pus în groapă în ziua de 21 octombrie a anului 1966, dimpreună cu rămășițele care au scăpat din foc, ale unui ucenic de al său, Preasfințitul Vitalie de Kaluga, care murise la 15 septembrie 1892 și care fusese înmormântat și el în biserica Sfintei Treimi. La data de 13 octombrie a anului 1993, sfintele moaște au fost aduse din nou în mănăstirea lui și așezate în cripta bisericii Sfintei Treimi, singura care s-a păstrat. Prăznuirea întregii Biserici a fost atunci când, în anul 2000, Cuviosul, pe care oamenii îl cinsteau ca sfânt încă din viață a fost proslăvit și trecut și oficial în rândurile sfinților.

ărbătoarea aceasta însă, o trăiesc neconținut toți cei care, în preajma Sfântului, și cu ajutorul lui pornesc în lupta cea bună pentru

mântuirea sufletului, căci îl află pururi ocrotitor, rugător, adesea îndreptându-i cu inimă de mamă, dar cu tăria și neclintirea celui care știe că strâmtă e calea care duce în Împărăția cerurilor și lupta - grea, dar ea trebuie dusă cu credința că având astfel de mijlocitori plini de dragoste și grijă, vom birui.

n amintirile ucenicilor Părintelui Iona

Părintele Ermoghen:

ntr-o vreme părintele Ermoghen a locuit la Porțile mănăstirii, în aceeași chilie cu alt monah, părintele Adrian. Înainte părintele Adrian locuise într-un cătun care ținea de mănăstire, unde avea ascultarea de paznic al pădurii și unde nu o dată fusese snopit în bătaie. Din cauza aceasta îmbolnăvindându-se a fost adus la mănăstire și i s-a dat să împartă chilia cu părintele Ermoghen. Odată, did de dimineață, părintele Ermoghen s-a sculat pe când bolnavul încă dormea, și-a citit rugăciunile dimineții, a luat apoi Psaltirea, și, dintr-o dată întristarea pentru păcatele sale i-a străpuns inima. A plâns cu amar pentru viața pe care o dusesese. Atunci s-a trezit părintele Adrian și i-a spus: "ascultă, părinte

Ermoghen cum se roagă pentru noi și ce milă are de noi Împărăteasa cerurilor și cum cere ea iertare pentru păcatele noastre. Am văzut eu acum cum tu stăteai la rugăciune și erai cu totul negru și sus stăteau Mântuitorul și Maica Domnului. Și Maica Domnului zice Mântuitorului: "Fiul lui Dumnezeu, iartă-l pe el, e slăbuț în toate, și cu sufletul și cu trupul. Iartă-l!" De trei ori a zis ea „iartă-l”. Dintr-o dată a strălucit un fulger și te-ai făcut curat-tot alb. Iată cum Împărăteasa Cerurilor pătimește cu noi și se roagă pentru noi; erai negru cu totul și acum ești luminos. Să ții minte asta toată viața ta!”. Peste o lună părintele Adrian a murit.

 venit la Părintele Iona un oarecare Constantin Gheorghievici Abadji din orașul Akerman- om bogat, care se chinuia foarte mult având patima băuturii. Starețul îl primea cu multă bunătate. Porunca la arhondaric, ca imediat ce lui Constantin îi venea să bea, să fie adus samovarul și el însuși îi turna ceai. Unul dintre părinții mai bătrâni s-a supărat și l-a judecat- de ce Starețul îl primește astfel și îi arată atâta bunăvoință și atenție. Părintele i-a răspuns: "Oare el îmi trebuie mie? Sufletul lui îl caut! Dacă nu ar fi venit aici, demult ar fi putrezit în groapă!" Abadji a murit în pace și cu pocăință.

n mănăstire se săvârșea Priveghere pentru Praznicul Intrării Domnului în Ierusalim. Slujea Părintele Iona împreună cu toți ieromonahii, ierodiaconii și cântăreții. La vremea citirii Catismei, ucenicul de chilie al ieromonahului Pimen a sosit în fugă spunându-i Batiușcăi că părintele se săvârșea și că îl ruga să vină repede să-i dea iertăciunea, căci simțea că își trăiește ultimile clipe. "Să-i spui că noi aici stăm toți înaintea Domnului, săvârșind dumnezeiasca slujbă, așa încât pentru ascultare, să aștepte! și să moară mai târziu! Și la sfârșitul privegherii o să mergem la el și o să-l slobozim". După slujbă, Părintele Iona dimpreună cu cei mai bătrâni dintre părinții mănăstirii s-au dus la părintele Pimen și au săvârșit Taina Sfântului Maslu, apoi Părintele l-a spovedit, l-a împărtășit și l-a tuns în schimă. Și, spre dimineață, Pimen, în schimă Antonie s-a săvârșit în pace.

u trei ani înainte de sfârșitul Starețului, unul din ucenicii săi de chilie, Zaharia, dimineața, într-o zi de joi din luna decembrie, în ziua pomenirii Marii Mucenițe Varvara l-a rugat pe Părintele să-l lase la Sfânta Liturghie la Mănăstirea Sfântului Mihail. În

acea zi, în jurul catedralei se făcea procesiune cu moaștele Sfintei Mucenițe. Batiușca i-a răspuns: "La ce să mergi? Acum e multă lume acolo". Ucenicul însă a repetat rugămintea -, „blagosloviți să mă duc”. „Faci cum vrei” - a zis Părintele lăsându-se păgubaș. Și s-a dus cu cel ce avea să fie întâistătorul mănăstirii după Sfântul Iona, cu părintele Melchisedec. Acesta l-a luat cu sine pe Zaharia în Sfântul Altar, dar el a ieșit și s-a dus în mijlocul bisericii și a stat lângă racla cu Sfintele Moaște. Acolo s-a produs o îmbulzeală foarte mare; oamenii l-au strivit, încât i-a dat sângele pe gură și pe nas. S-a întors la mănăstire bolnav. Din acea zi a zăcut în bolniță și în scurt timp a murit, tuns în mantie cu numele de Zinon.

Că în oarecare frate, Hariton a strâns de la oameni iubitori de Dumnezeu 1000 de ruble și a plecat spre Athos, cerând să fie închinoviat la mănăstirea rusească a Sfântului Pantelimon. L-au primit și Hariton și-a dat mia de ruble ca parte a lui la venitul mănăstirii. Arhimandritul Macarie i-a propus să încerce să trăiască la pustie, dar Hariton nu a suferit greutatea vieții în singurătate și a renunțat la Athos. I-au înapoiat mia lui de ruble și părintele Macarie i-a spus: "În Rusia, du-te la Kiev. Acolo, în mănăstirea Sfintei Treimi, întâistător este Părintele

Iona. Doar la el să mergi. Iar ca semn- te va întâmpina la Porțile Mănăstirii și te va chema pe nume”. Așa s-a și întâmplat. Părintele Iona l-a primit pe Hariton și i-a rânduit ascultarea la Porțile mănăstirii. Hariton era mulțumit de viața pe care o ducea și, într-o zi i-a spus Părintelui Casian despre dragostea fierbinte ce i-o purta Starețului. „Când Părintele merge prin mănăstire, aș fi fericit să-l iau în brațe și să-l duc eu.”

ntr-o bună zi, Părintele Iona mergând prin mănăstire după cum avea obiceiul, a văzut că la porți era dezordine. L-a chemat la sine pe Hariton, l-a dojenit cu asprime și l-a lovit peste ceafă. Hariton a fost din cale afară de uluit. Unde îi dispăruse așa subit dragostea ce o purta Starețului? Căci s-a hotărât ca mai mult să nu mai stea în mănăstire și i-a spus despre asta părintelui Casian: ”mai degrabă aș fi crezut să-mi văd moartea cu ochii, decât să cred că un asemenea Stareț, om sfânt, să mă poată scârbi în asemenea chip!” -„Bre sucitule, îi răspunse Casian, dar ce, te-a bătut? Doar l-a alungat de pe ceafa ta pe cel pe care l-ai purtat cu tine toată viața, chiar și la Athos”. -„Mda, poate să ai dreptate, răspunse Hariton. S-a liniștit după aceea, a rămas în mănăstire, nu după mult timp s-a îmbolnăvit și înainte de moarte a fost tuns în mantie.

ărintele Casian povestea prin ce a trecut când era economul metocului din Vasilicikov. În fiecare săptămână, sâmbăta venea de la metoc la mănăstire, cale de 12 verste.

dată când a venit avea o durere cumplită de dinți, care îl chinuia demult și pe care nu o ușurase nici un medicament. Luându-și proviziile, a venit să ia blagoslovenie de la Batiușca. Batiușca l-a întrebat dacă a primit tot ce avea nevoie. "Tot, îi răspunse părintele Casian, doar că părintele chelar, ciuperci nu ne-a dat". Părintele Iona, plimbându-se de colo-colo prin chilie, privind în jos, zise încetișor, ca pentru sine cu vădită nemulțumire: "Da, da, a trecut vara, și voi nu ați putut să vă adunați niște ciuperci, măcar că locuiți în pădure. Nu-i bine așa, nu-i bine!" Apoi, oprindu-se brusc în fața părintelui Casian, îl lovi peste obraz. Cum deja dinții îl chinuiseră mult, durerea de pe urma loviturii a fost așa de mare, încât Casian a luat-o la fugă pe hol. Dar când și-a venit în fire, deja durerea de dinți dispăruse cu totul. Și de atunci s-a făcut cu desăvârșire sănătos, iar dinții nu l-au mai durut până la moarte.

Aederea locașurilor dumnezeiești

Ancă de pe când trăia, Părintele Iona s-a învrednicit de la Domnul de mărturii dumnezeiești ale faptului că nevoințele și toate întristările pe care le suferea nu erau zadarnice, ci dădeau roade în chip minunat. Una din aceste mărturii a avut loc în anul 1888, pe când Starețul avea 86 de ani și când a văzut locașurile cerești.”Cu harul Domnului, cu neștiutele Sale îndurări, prin mijlocirea, grija și acoperământul Atotsfintei Stăpâne Născătoare de Dumnezeu și al tuturor sfinților, am avut eu, păcătosul o vedenie, sau o descoperire- nu știu, cu mintea mea mărginită, n-am putut să-mi dau seama. Era 4 spre 5 februarie, în anul 1888. După ce am isprăvit treburile în mănăstire, m-am rugat Domnului, Maicii Domnului și tuturor sfinților, iar pe la ora 11 din noapte m-am așezat în pat să mă culc, și cum stăteam întins, mă îndeletniceam cu rugăciunea minții. Dintr-o dată mi se pare ca și cum m-aș fi îmbrăcat cu hainele mele obișnuite- cu dulama, adică cu haina lungă ce o port dedesubt și cu dulama surișoară, care e cea mai călduroasă și în care merg de obicei, mi-am pus fesul pe cap, și luându-mi bastonul în mână, am plecat noaptea prin mănăstire.

colind biserica mare, am ajuns aproape de porți, sus în vârful dealului, dar în jurul lor nu era nici unul din frații care trebuiau să stea de veghe. Mergând chiar până în poartă și căutând de-a lungul drumului pe unde mergem noi și toți cei care vin la noi, am văzut o minune nemaîntâlnită- pe acea parte a drumului am văzut deodată o pădure dumnezeiesc de frumoasă, un crâng minunat. Această pădure era cu totul verde, toți copacii și ierburile erau foarte proaspete, peste tot creștea o ierbușoară verde-strălucitoare. Stau eu, mă uit la toate acestea și-mi zic: 'Doamne, ce înseamnă toate acestea? De câți ani trăiesc eu aici, merg pe aici, dar așa ceva nu am văzut niciodată'. Stau eu în preajma sfintelor porți uimindu-mă de toate acestea și apoi îmi zic: 'oare al cui o fi acest crângușor atât de frumos, cu totul minunat?... Și iată unde se găsește: chiar în preajma porților noastre. Apoi am pornit pe drum mai departe, uluit de această minune, de acest niciodată mai înainte văzut crângușor. Drumul era verde și pe ambele părți creșteau copaci. Mergând mai departe am văzut niște porți tainice și care aveau în vârful Sfânta Cruce. M-am închinat de trei ori și am făcut trei metanii. Oprindu-mă, mă tot uitam: copacii, pe ambele părți erau de un verde strălucitor; m-am încumetat să merg mai aproape de porți. De o parte și de alta a drumului stăteau doi monahi. Mi-am făcut puțin curaj și m-am apropiat. Și văd- erau doi

dintre călugării noștri: părintele Serapion și părintele Arcadie. Le zic: 'de ce sus, deasupra porților este Icoana de-Viață-Începătoarei-Treimi?' Iar ei mi-au răspuns: 'Domnul Dumnezeu ne-a pus pe noi aici să păzim poarta casei Lui și Sfântul Locaș unde petrec cei vii în vecii vecilor'.-'dar ce locaș este acesta? Al căror sfinți este? Ce este cu acest loc? Unde este el? Și a cărei mănăstiri aparține?' Ei mi-au răspuns: 'Aceasta este Sfânta Sfintelor, casa Domnului Dumnezeu Atotțiitorului, Sfintei și de-Viață-Începătoarei-Treimi, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Aici Însuși Domnul Dumnezeu locuiește pururea. Și cu El toți cei care, ieșind din viața vremelnică, pământească, I-au fost bineplăcuți; ei sunt aici, primiți cu slavă de către Domnul nostru și rămân să petreacă aici cu El, veșnic.'Din nou eu le-am zis: 'Dar cum se face că voi sunteți acum într-un loc străin și lângă locașurile sfinților?' Ei mi-au răspuns: 'Dar locul acesta nu este străin, ci al nostru, căci toate acestea sunt ale noastre, ale obștii mănăstirii Sfintei Treimi din Kiev. Toți frații și surorile noastre, care pentru Domnul s-au trudit în obștea Sfintei Treimi și care au trăit cu credință și cu dragoste pentru Dumnezeu, la sfârșitul vieții au venit aici'. -, Dar nu demult s-a pristăvit în mănăstirea noastră iconarul Vartolomeu și sora Parascheva, care s-a ostenit cu ascultarea la grajdul de vaci- și ei sunt aici?' Cei doi mi-au răspuns:'Cu mila Domnului, cu harul Preasfintei Doamne Născătoare de Dumnezeu, cu rugăciunile tuturor sfinților toți cei care au trăit

aici, trudindu-se cu dragoste pentru Domnul Dumnezeuul nostru și s-au săvârșit sunt aici: și părintele Ilarie, și ieromonahul Samuil, și cel care a fost cel dintâi dintre monahii mănăstirii, părintele Ilarion, toți sunt aici și pe voi, pe toți vă așteptăm să veniți’.

U le-am zis: ‘Ce ciudat!- de câți ani trăiesc în locul ăsta și acest crâng de taină, sau mai bine zis această grădină dumnezeiască n-am văzut-o niciodată; ba încă nici măcar n-am auzit de ea.’ Și am zis iar: ‘- Domnul îngăduie oricui să intre în acest sfânt locaș?’ ‘-Da, dar foarte rar și foarte puțini oameni vin, pentru că oricine trăiește în trup, cu mintea legată de pământ, se lipește de pământ cu totul și, astfel omul nu se mai gândește la veșnica petrecere în ceruri cu Domnul; din cauza aceasta, unul ca acesta nu poate veni aici în cereștile, veșnicele și slăvitele locașuri. Aceasta le pare oamenilor cu totul netrebuincios- și astfel, ies din lumea vremelnică, pământească plictisiți și nefericiți’. ‘Ce trist!’ zisei eu.’ Da, dar asta ține de omul însuși și de lipsa lui de luare aminte’. Atunci le-am zis: ‘Dar dacă aș vrea și eu să vin aici, ce ar fi? Dumneavoastră puteți. Domnul ne-a îngăduit să vă lăsăm înăuntru, doar că acum numai pentru puțin timp, căci mai aveți de lucru în mănăstire, trebuie încă să Vă osteniți.’ După aceste cuvinte, poarta sfântului locaș

s-a deschis. Eu m-am închinat și mi-am zis: Slavă Ție, Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeuul meu că nu m-ai lipsit pe mine, păcătosul de mila Ta cea mare.

ând am intrat în curte am văzut o lumină minunată; înăuntrul sfântului locaș era o priveliște fără seamăn, un loc măreț, slăvit, pământul era minunat, curat, asemeni cristalului celui mai pur. Mergând mai departe am văzut că pe ambele părți ale drumului erau plantați copaci- frumoși și verzi. Unii tocmai ce înfloreau, alții legau rod- și toți erau în ordine, pe rânduri. Mai încolo erau locașurile sfinților. Aerul era acolo minunat și proaspăt, liniștea- adâncă, nu era nici praf, nici suflare de vânt, ci totul era foarte viu și multă pace. Și apoi am văzut- în mijlocul câmpiei era o clădire măreață. Aici era ieromonahul Samuil; avea flori în mâini. Venind spre mine mi-a zis cu bucurie: ' Blagosloviți, Părinte! Ce bine că ați venit la noi; măcar că nu pentru mult timp, dar tot e bine și atât' .În timp ce vorbea cu mine, s-a aplecat și a început să sădească florile în straturile care erau deja pregătite în poieniță. Florile erau minunate, așa cum eu nu am văzut de când sunt. I-am spus: ' te zorești tu să le sădești acum, dar mai bine le-ai fi sădit înainte de lăsarea serii; noaptea, rădăcinile s-ar fi așezat mai bine în pământ, apoi ar fi căzut roua pe ele și le-ar fi udat, și așa, către dimineață s-ar fi înviorat. Dar tu le plantezi acum, le

uzi, și iată că soarele urcă și o să le încălzească și se pot ofili- e mult mai bine să plantezi flori la căderea serii, spre noapte'. Dar el mi-a răspuns: 'Batiușca, Dumneavoastră vedeți lumină, dar aici nu e niciodată soare. La noi soarele- este Însuși multiubitul nostru Domn, Dumnezeu nostru Atotțiitorul, în Sfânta Treime slăvit, Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul, Dumnezeu Duhul Sfânt; Duhul Sfânt, Mângâietorul Duhul de- Viață-Dătător, Care pe toate le stropește și le umple de viață'. 'Cum trăiți voi aici?-', Ah, Batiușca, cum să Vă spun? Aici noi toți trăim nu cu frică și cu îngrozire, ci în dragoste și în deplină bucurie și mângâiere, atâta că nici un cuvânt nu poate cuprinde. Vă mărturisesc cu frică doar că noi aici toți petrecem înaintea feței Domnului, și nicidecum nu se poate spune în cuvinte mila Lui cea mare, bunătatea, îngăduința față de neamul omenesc și dragostea Lui către noi. El petrece întru noi, nevrednicii. Slava și măreția Lui nu au sfârșit. Singur El ne-a apropiat atât de mult de El, încât ni s-a făcut tată, frate și prieten. Este atât de aproape, atât de aproape, atât de aproape de noi, încât nu e cu putință să exprimi în cuvinte. Aici, la El împărățește simplitatea: simplitatea sufletului, simplitatea inimii, deschiderea și dragostea. Și toate acestea ne fac pe noi să trăim cu mare evlavie și cinstire, cu o dragoste curată și mare față de El, Cel Ce ne este Împăratul și Domnul. Și ceea ce ne uluiește este marea Lui

dragoste față de noi, atât de mare, încât nu noi slujim Lui, ci El nouă.'

poi eu am întrebat cine din frații noștri se găsește aici. 'Toți cei care au trăit în mănăstire și s-au săvârșit aici: toți frații, surorile -ascultătoare, fiecare a primit de la Domnul aici o ascultare anume'. Am întrebat încă: 'părintele Vartolomei, iconarul e și el aici? 'El mi-a răspuns: 'și el a primit ascultare de la Domnul și slujește'. 'Dar părintele Ilarie?' - ,Da, slavă Domnului, și el e aici. Cu mila și cu mijlocirea Preasfintei Stăpâne Doamnei, de Dumnezeu Născătoarei a fost primit și el aici. Acum noi toți suntem ocupați. Însuși Stăpânul, Domnul și Dumnezeuul nostru este ocupat, și noi toți cu El suntem ocupați să ne pregătim de ziua cea mare a prăznuirii ce va să fie în curând. Mie, Domnul mi-a încredințat florile'. Eu i-am zis: 'ai vrea să-mi dai o florică pentru părintele Antonie?, i-o duc eu'. Dar el mi-a zis: 'părintele Antonie trebuie să se ocupe singur de asta și atunci o să aibă florile lui' -și nu mi-a dat. L-am întrebat pe părintele Samuil: 'pe cine așteptați aici? pe rege, vreun cneaz ,pe regină, vreo cneaghină, sau pe cineva de peste hotare sau vreo cinstită față?' -, Domnul o să vină aici, și în 1892 o să vină să locuiască aici pentru totdeauna și atunci o să fie mare sărbătoare...'

e când îmi vorbea astfel s-a deschis ușa celei mai slăvite, mai pline de măreție, celei mai frumoase clădiri, care se afla în mijlocul curții; din ea a ieșit părintele Ilarion, primul nostru călugăr. Văzându-mă cu părintele Samuil, s-a bucurat mult și m-a chemat la el. Părintele Samuil mi-a zis: 'mergeți acolo, Batiușca, el acolo locuiește și slujește în Sfânta Sfintelor'. Și eu m-am dus la el. Clădirea era undeva sus și trebuia să urci până la ea. Am intrat și am văzut mai multe încăperi, foarte frumos împodobite, curate. Pe două rânduri erau așezate mese. Totul era minunat aranjat, fiecare lucru se găsea la locul lui. L-am întrebat pe părintele Ilarion: 'de ce sunt așa de multe mese aici? Și pentru cine sunt ele? Oare așteptați ceva oaspeți de seamă, regi, cneji, sau poate din Grecia vin patriarhi, pentru ce atât de mult vă pregătiți și vă zoriți? 'Dar el, vesel, a zâmbit și mi-a zis: 'Acest sfânt locaș, pentru nimeni altcineva nu e construit decât pentru Dumneavoastră și pentru frații de la Mănăstirea Sfintei Treimi. Doar frații sfintei noastre mănăstiri, care s-au nevoit pentru Hristos, predându-se Domnului pe sine întru toate, din iubire către El și care s-au sfințit pe sine și toată viața lor, dăruindu-se Lui o să locuiască aici cu Dânsul în vecii vecilor. Însuși Atotbunul nostru Domn și Stăpân este ocupat acum cu construirea acestui locaș. El Însuși e mai ocupat decât noi toți, și noi ne trudim cu Dânsul neobosit. Și pe mine, păcătosul m-a pus aici și mi-a

poruncit să potrivesc toate, să rânduiesc și să înfrumusețez cât pot eu mai bine. Domnul este cel dintâi care Se ostenește cu noi aici: ne învață, ne arată, ne începe lucrul, și ne lămurește. Eu am vrut să acopăr mesele cu niște fețe de masă scumpe și foarte frumoase, dar când Domnul a binevoit să vină și să le vadă, a poruncit să le strâng. El Însuși S-a dus în cămarile sfintelor Sale visterii și le-a luat de acolo pe acestea. Le-a adus aici și a poruncit să acoperim cu ele mesele- iată acum le vedeți pe mese’.

u i-am zis părintelui Ilarion: 'Probabil că Domnul Dumnezeu dorește să aducă aici oarecari slăviți, împodobiți cu fapte bune, bineplăcuți Lui bărbați: regi, regine, patriarhi, mitropoliți și arhieriei, și poate de aceea are o așa de mare grijă și Se ostenește atât să construiască și să înfrumusețeze palatele? 'Părintele Ilarion a zâmbit și mi-a zis: 'Iată, se apropie anul 1892- atunci singur veți vedea pe cine va aduce Domnul și Stăpânul nostru la Cina Sa... '-,Dar de ce atunci vă neliniștiți atât, doar acum suntem abia în 1888.Până în 1892 mai e mult'. -,Nu, Batiușca, nu mai e mult. Aceasta doar așa vi se pare, că și aici e ca la Dumneavoastră pe pământ, în viața vremelnică. Aici e cu totul altfel. Aici o mie de ani, ca o zi, și o zi ca o mie de ani. Aici nu e așa, Batiușca. Haideți cu mine, să Vă arăt ceva'. Și m-a condus prin încăperi.

Am văzut încăperi luminoase, mărețe, minunate; înăuntru se răspândea o lumină dumnezeiasă. Dintr-un capăt în altul al uneia atârna o draperie; era o pace adâncă; aici este Sfânta Sfințelor și locul de odihnă al Domnului Atotțiitorului. Cu porunca Atotbunului Dumnezeu, Stăpânul nostru, noi fără încetare săvârșim doxologie, mărturisire, mulțumire și rugăciuni către Domnul Dumnezeu; fără încetare Il lăudăm și mulțumim Făcătorului. Aș avea multe și multe să vă arăt și să vă spun, dar acum, Batiușca, nu aveți când – încă vă mai așteaptă multe de făcut; de aceea nu se poate să vă mai opresc aici. 'Eu am zis: ,Dar voi cum trăiți aici? Vă învredniciți oare să vedeți fața Domnului și ce îndrăznire aveți către El?' ,Cuvintele nu pot înfățișa ce îndrăznire avem noi către Domnul și cât e El de milostiv și de bun cu noi. Bunătatea și mila Lui către noi nu pot fi zugrăvite; nici un tată nu are atâta bunătate către copiii lui cum are Tatăl Ceresc față de noi. Dragostea Lui către noi este nemăsurată și nu se poate compara cu nimic. El este Dumnezeu, cu adevărat de oameni iubitor și Tată. El este Dragoste. El Singur face toate și este Cel dintâi care ne slujește nouă în toate. El este întotdeauna cu noi, și noi cu El și în El. Aici nu există frică, ci pretutindeni și în toți o singură dragoste. Însuși Domnului Dumnezeu I-a bineplăcut să vă strămutați aici în anul 1892. Atunci toți se vor împărtăși de ospățul Domnului, vor mânca

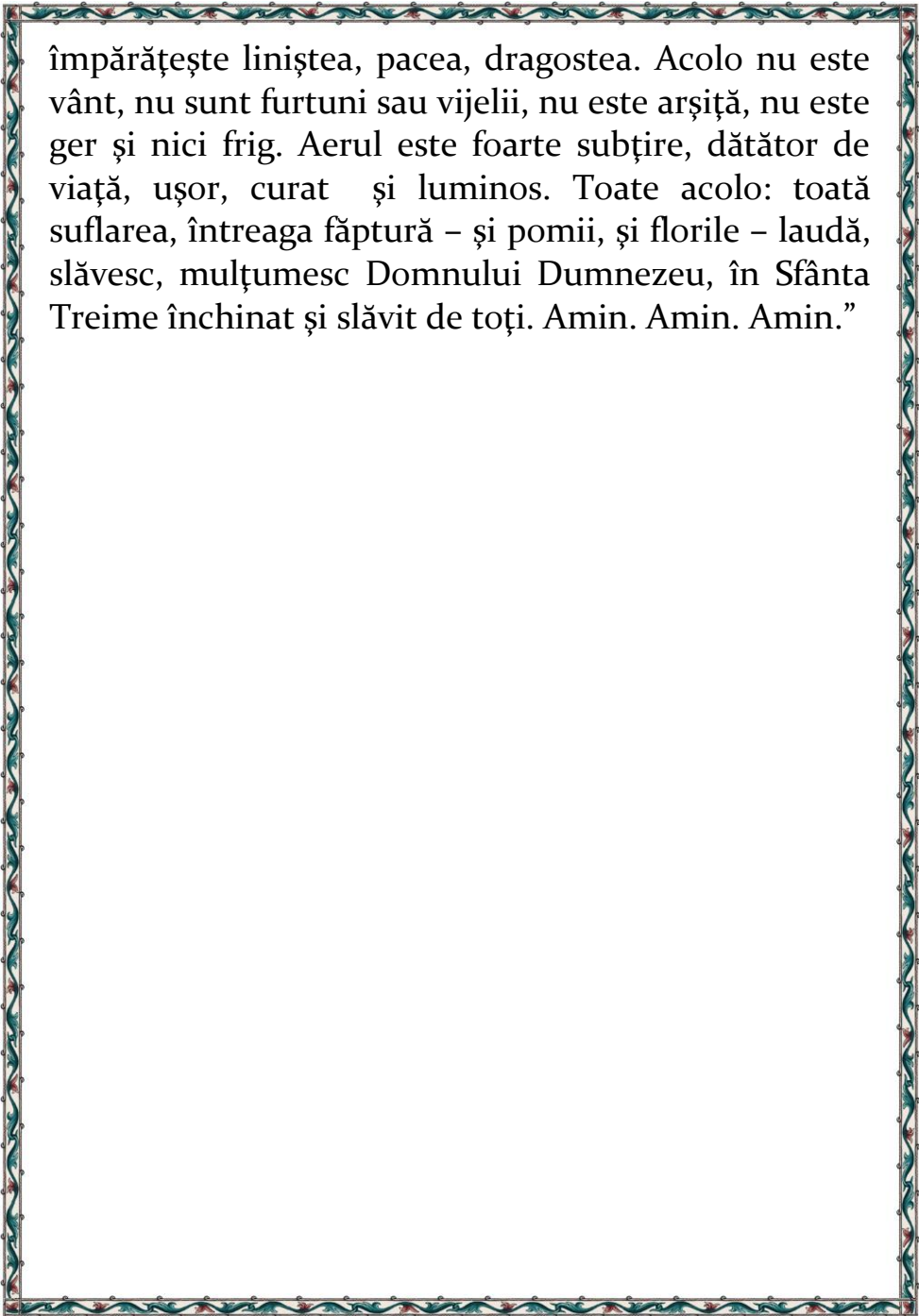
la masa lui Dumnezeu și se vor bucura cu o bucurie pe care acum nici nu și-o pot închipui. Acum este vremea să vă duceți acasă, căci vă mai așteaptă multe de făcut.’

Leșind pe ușă, l-am văzut pe părintele Samuil. Ducându-mă spre el, îi zic: ,Voi toți vă grăbiți, ia te uită – oarecare pomi, de Dumnezeu sădiți, deja au roade coapte, alții au roade necoapte, unii doar înfloresc, alții doar au boboci, unii acum înmuguresc și se pregătesc să înflorească, unii nu au roade deloc, ci doar frunze, iar alții abia încep să se înviioreze și să înfrunzească.’ Și părintele Samuil mi-a răspuns: ,Batiușca, toți pomii care cresc aici sunt frații care trăiesc la dumneavoastră, în mănăstirea Sfintei Treimi... Domnul Dumnezeu cel Milostiv ne-a adus pe toți aici. Păcat că unii copaci, deși cresc, dar pe urmă singuri se îmbolnăvesc, se veștejesc, suferă și se usucă. Haideți cu mine mai departe și priviți cât de aproape de Domnul Dumnezeu stau unii pomi, și în ei este viață, au flori și roade. Iar alții se află departe de Domnul și sunt fără viață. Totul în ei a murit. Iată, acest pom este al cutărui frate, acesta – al cutăruia, iar acesta - iată, deja dă în copt...

Acum nu puteți sta mult aici. Este deja ora 6 de dimineață și cineva vă bate la ușă și zice rugăciunea. Știu că toți sfinții noștri părinți și maici și-ar fi dorit

să vă vadă aici, însă mai aveți multe de făcut, și este voia Domnului să îndepliniți toate și să slujiți tuturor celor care au nevoie. Am multe să vă mai spun spre folosul fraților care trăiesc cu dumneavoastră, dar Domnul crede că nu mai este timp... Iertați-ne, mergeți acasă, căci deja vă ciocăne la ușă.'

i, cu adevărat, când m-am întors acasă, am auzit un ciocănit puternic în ușă. Am fost în călătorie de la ora 11 din noapte, până la 7 și jumătate dimineată. Și de atunci, când mă uit la porți și dincolo de porți, îmi amintesc întotdeauna de această vedenie și de toți frații pe care i-am văzut acolo. Tot ce putea fi dezvăluit și scris spre folosul fraților, am dezvăluit și am scris. Iar ce nu era de trebuință și folositor am trecut sub tăcere. Întinderea mănăstirii pe care am văzut-o era foarte mare. Pe partea stângă și pe dreapta erau construite niște clădiri foarte mari în care locuiau sfinții. Locașul Atotsfintei Stăpâne era deosebit de locașurile sfinților; era foarte frumos – mai frumos și mai mare ca toate. Era strălucitor, sfințit de o lumină deosebită, care umplea totul, dar nu obosea, ci înviora și umplea de viață. Această lumină nu venea de la soare, ci de la neînchipuita slavă a dumnezeirii. Ea făcea ca duhul să vieze, inima să se odihnească, mintea să se lumineze, să se limpezească; pe cele nevăzute le făcea văzute și pe cele neînțelese le limpezea. Acolo pretutindeni

împărătește liniștea, pacea, dragostea. Acolo nu este vânt, nu sunt furtuni sau vijelii, nu este arșiță, nu este ger și nici frig. Aerul este foarte subțire, dătător de viață, ușor, curat și luminos. Toate acolo: toată suflarea, întreaga făptură – și pomii, și florile – laudă, slăvesc, mulțumesc Domnului Dumnezeu, în Sfânta Treime închinat și slăvit de toți. Amin. Amin. Amin.”

Slujba **C**uviosului **I**ona

La Vecernia Mare

*La **Doamne strigat-am**, se pun stihirile pe 8: 4 ale Praznicului și 4 ale Cuviosului, glas 8:*

O, preaslăvită minune! Slujitorul Vieții de îngropare se gătește și scară la cer mormântul se face; săltați cu veselie dealuri ale Kievului, căci locaș al de-Dumnezeu-înțeleptitului-Părinte v-ați făcut. Să cântăm credincioșii, avându-l pe dumnezeiescul Iona începător: Cuvioase, bucură-te, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să dea celor ce te cinstesc pe tine mare și bogată milă.

O, preaslăvită minune! Firea neputincioasă pustnicește se biruiește și bunămireasma asemănării cu Dumnezeu izvorăște; îngerii se minunează, cetele drăcești se risipesc, avându-l pe Iona începător. Cuvioase, bucură-te, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să dea celor ce te cinstesc pe tine mare și bogată milă.

Minunate sunt lucrurile tale, Cuvioase, căci prin ele, pe Domnul luminii arătat L-ai făcut și locuitor al cerului te-ai numit. Prin viața ta mult pătimitoare, asemănarea cu Hristos ai lucrat, pe care o ai și dobândit, fericite, și cetele îngerilor cu bucurie te-au întâmpinat, grăind: Cuvioase, bucură-te, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să dea celor ce te cinstesc pe tine mare și bogată milă.

Minunate sunt lucrurile tale, de Dumnezeu înțelepțite, căci întru tine Hristos S-a închipuit și credincioșilor începător al virtuții te-a arătat; slava nevoițelor tale sfințește toate marginile lumii, iar adormirea ta, locașul tău l-a proslăvit: Cuvioase, bucură-te, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să dea celor ce te cinstesc pe tine mare și bogată milă.

Slavă..., a Cuviosului, glas 1

Cuvioase Părinte Iona, din pruncie fără încetare, virtuțile lucrând, te-ai făcut vas al Sfântului Duh, de la Care harul minunilor primind, oamenilor ai propovăduit și în dulceața cuvintelor dumnezeiești i-ai

înveșmântat. Și acum cu lumina dumnezeiască luminat fiind, mintea noastră luminează, Părinte, de Dumnezeu cugetătorule.

Și acum..., a Praznicului

VOHOD, Lumină lină...

Prochimenul zilei și PAREMIILE

La Litie

Stihirile Sfântului, glas 6:

De Dumnezeu purtătorule, preafericite Iona, toată cugetarea trupească duhului o ai supus și cu nevoințele pustiei întărindu-te, ca aurul în topitoare încercat te-ai arătat, primitor al Duhului Sfânt făcându-te. Cetele călugărilor în jurul tău adunând, cu învățăturile tale ca și cu o scară la cer i-ai suit; pomeneste-ne și pe noi, cei ce cinstim pururi sfântă pomenirea ta, și roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

De Dumnezeu purtătorule, preafericite Iona, tu proorocește cu lacrimi pământul l-ai udat și nu ai dat ochilor tăi somn, nici genelor tale dormitare; pentru aceasta, toată virtutea făptuind, chip al monahilor te-ai arătat, către Hristos dorirea inimii avându-ți și pe Acesta cu tot cugetul iubind.

Slavă..., glas 6

*Astăzi a strălucit minunata și de lumină
purtătoare pomenirea ta, preaslăvite Iona; cete de
cuvioși adunându-se, îngerii și oamenii laude Sfintei
Treimi aduc, închinându-se lui Hristos Dumnezeuului
nostru. Pentru aceasta, cei ce aleargă la racla
moaștelor tale, daruri de tămăduiri din belșug primesc
de la tine, cel ce te-ai logodit cu Hristos, proslăvindu-L
pe Mântuitorul sufletelor noastre.*

Și acum..., al Praznicului

La Stihoavnă

Stihirile Cuviosului, glas 2.

*Cuvioase Părinte Iona, viața ta s-a proslăvit, iar
acum, în sânurile părintești împreună cu toți sfinții
sălășluindu-te, spre mângâiere, trupul tău nestricăcios
nouă ni l-ai lăsat, căci te rogi neîncetat ca cei ce te
cinstesc să primească de la Domnul mare milă.*

*Stih: Cinsită este înaintea Domnului moartea
cuviosului Lui*

*Stea prealuminoasă, Iona prealăudate, învață-ne
pe noi păcătoșii să cinstim prin viața noastră, viața ta
cea minunată.*

Stih: Se vor lăuda cuvioșii întru slavă și se vor bucura întru așternuturile lor

Fericite Părinte Iona, vas ales al harului arătându-te, cu trupul tău nestricăcios până acum cu noi petreci și, limpede mărturie a venirii Duhului Sfânt fiind, Biserica o întărești cu puterea lui Hristos; pe Acela roagă-L ca inimă curată să zidească întru noi, robii Săi, care cu dragoste la tine cădem.

Slavă..., glas 5.

Părinte preafericite Iona, pe Domnul din toată inima iubind, aproapei cu dragoste i-ai slujit; cu rugăciunile tale, învrednicește-ne să dobândim darurile Duhului Sfânt ca, în dragostea lui Hristos petrecând, viața veșnică să o moștenim.

Și acum..., al Praznicului...

La binecuvântarea pâinilor se cântă troparul Cuviosului Iona (de două ori) și al Praznicului (o dată)

Tropar, glas 4

Ca soarele ce-și poartă strălucirea până la marginile pământului, la sfârșitul veacurilor te-ai arătat, asemănându-te Proorocului, ca să-i înveți pe oameni pocăința. Pentru aceasta însăși Preacurata Fecioară împreună cu cetele sfinților în multe rânduri

ți s-au arătat și, poruncind ea, locaș în cinstea Sfintei Treimi ai ridicat. Și acum, îndrăznire către dânsa având, roagă-te, Cuvioase Părintele nostru Iona să ne dea nouă iertare de păcate și mare milă.

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., se cântă troparul Praznicului (de două ori)

Slavă..., al Cuviosului, glas 4:

Ca soarele ce-și poartă strălucirea până la marginile pământului, la sfârșitul veacurilor te-ai arătat, asemănându-te Proorocului, ca să-i înveți pe oameni pocăința. Pentru aceasta, însăși Preacurata Fecioară împreună cu cetele sfinților în multe rânduri ți s-au arătat și, poruncind ea, locaș în cinstea Sfintei Treimi ai ridicat. Și acum îndrăznire către Dânsa având, roagă-te Cuvioase Părintele nostru Iona, să ne dea nouă iertare de păcate și mare milă.

Și acum..., al Praznicului

După Catisma întâi, se cântă **Sedealna** Sfântului Iona, glas 1:

Ca o rază de lumină purtătoare s-a arătat viața ta pe pământ, Cuvioase, luminând și încălzind pe toți

cei ce vin la tine, mângâiere celor scârbiți aflându-te și doctor iscusit al sufletelor omenești. Minunată a fost viața ta, iar adormirea – sălășluire în cer cu sfinții. Și acum, jugul robiei noastre sfărâmă-l cu rugăciunile tale, Iona, iubitorule de Dumnezeu.

Slavă..., a Praznicului,

Și acum..., a Născătoarei, glas 5

Caldă Înaintestătătoare și nebiruită nădejde, mijlocitoare neînfruntată, zid și acoperământ, liman al celor ce aleargă la tine, Fecioară Preacinstită, pe Fiul tău și Domnul roagă-L mântuire să dea lumii, pace și mare milă.

*După Catisma a doua, se cântă **Sedealna** Sfântului Iona, glas 1:*

Ca o floare bine mirositoare te-ai arătat, Iona Preafericite, în curăție păstrându-ți sufletul și trupul, cu căldură către Domnul îndreptându-te și pentru aceasta, iubit fiind de El. Roagă-te neîncetat Celui ce în cereștile cămări te-a sălășluit și de petrecerea cea cu îngerii te-a învrednicit să nu ne lipsească pe noi de partea celor mântuiți.

Slavă..., a Praznicului,...

Și acum..., a Născătoarei, glas 4

Sub acoperământul tău, Stăpână, primește pe cei ce se roagă ție și nu înceta să rogi pe Iubitorul de oameni Dumnezeu să se mântuiască robii tăi.

*După POLIELEU, se cântă **Sedealna** Sfântului Iona, glas 8:*

Lumina dumnezeiască în sufletul tău odihnind, către Domnul te-ai apropiat, Iona prea fericite. Pentru aceasta, în cămărilor luminii locuind și de Lumina dumnezeiască îndulcindu-te, nu ne trece cu vederea pe noi, cei ce ne rugăm ție și prăznuim pomenirea ta cea de lumină purtătoare.

Slavă..., a Praznicului,...

Și acum..., a Născătoarei, glas 4

Pe Cel veșnic împreună cu Tatăl pe scaun șezător, mai presus de cuvânt și de cuget pe pământ fără de tată L-ai născut; pe Acela roagă-L, Maică nenuntită, pentru sufletele noastre.

Antifonul glasului 4

***Prochimenul**, glas 3:*

Cinstită este înaintea Domnului moartea cuviosului Lui.

Stih: Ce voi răsplăti Domnului pentru toate câte mi-a dat mie?

Toată suflarea...

Evangelhia de la (...)

Psalmul 50

Slavă..., glas 2:

Pentru rugăciunile Cuviosului Tău Iona, Milostive, curățește mulțimea greșalelor noastre.

Și acum..., glas 2:

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curățește mulțimea greșalelor noastre.

Stih: Miluiește-ne, Dumnezeuule după mare mila Ta și după mulțimea îndurărilor Tale curățește fărădelegile noastre.

Mult pătimitorul tău trup gătindu-ți spre îngropare și ucenicii tăi înconjurându-l, de frică erau ținuți, grăind: O, Părinte, cu adormirea ta de întristare ne-am cuprins, dar ne bucurăm căci în tine vedem nestrăciunea vieții viitoare; Părinte Fericite, cu osârdie roagă-te lui Hristos Dumnezeului nostru, neprimejduită să păzească turma ta.

Canonul Cuviosului

Cântarea întâi

Cuvioase Părinte Iona, roagă-te pentru noi

Să cântăm, fraților, cântări de bucurie dumnezeiescului Iona, în scârbe ajutător prea grabnic și în rugăciuni mijlocitorul nostru nebiruit.

Cuvioase Părinte Iona, roagă-te pentru noi

Egiptul patimilor părăsind și în mâinile Domnului încredințându-te, ai ales pustia în locul lumii celei deșarte. Pentru aceasta, până în sfârșit veselindu-te, smereniei îngerilor ai urmat.

Slavă...

Pustia neumblată împlânzind și risipind cetele drăcești, nou Moisi te-ai arătat turmei tale, de Dumnezeu purtătorule Părintele nostru Iona.

Și acum...

Cu lumina mântuirii, asemeni unui stâlp de foc, Cuviosului ai luminat, de Dumnezeu Născătoare; pentru aceasta îndrăznind, cădem înaintea ta rugându-te: nor luminos și scară cerească să te faci celor cufundați în noaptea păcatului.

Cântarea a treia

Cuvioase Părinte Iona, roagă-te pentru noi

Împărăția luminii în suflet sădindu-ți, te-ai arătat monahilor iscusit povățuitor, la viața cea întocmai cu a îngerilor îndreptându-i, fericite Părintele nostru Iona.

Cuvioase Părinte Iona, roagă-te pentru noi

Asprimea pustiei călcînd sihăstrește, Iona, de Dumnezeu văzătorule ajutător prea grabnic te-ai făcut celor însetați de mîntuire.

Cuvioase Părinte Iona, roagă-te pentru noi

Inima umplîndu-ți cu focul rugăciunii, pe fiii tăi duhovnicești i-ai izbăvit de întinăciunea păcatului.

Slavă...

Biserica a Sfintei Treimi făcîndu-te, sufletul ți-ai curățit cu cuvîntul lui Dumnezeu, Cel Care te-a învrednicit vederii bunătății Sale celei de negrăit.

Și acum...

În chipuri și în umbră văzînd pe Fiul în pîntecele tău sălășluit, de Dumnezeu grăitorii prooroci mai înainte au vestit adîncul cel de netîlcuit

al nașterii tale, Preaneîntinată. Și acum, împlinirea acesteia văzând, pe tine te fericim.

Sedealna:

În hotarele Kievului sălășluindu-te și pe malurile Niprului înălțându-ți rugăciunea, cu porunca lui Dumnezeu, dimpreună cu cetele de credincioși, biserică Sfintei Treimi ai înălțat. Cu lacrimile, pe Domnul pentru fiii tăi milostivind, i-ai tras către râvna vieții îngerești, Cuvioase Părintele nostru Iona; și acum roagă pe Hristos Dumnezeu iertare de păcate să ne dăruiască și mare milă.

Slavă... Și acum...

Cine va spune după vrednicie taina nașterii tale, căci pe Dumnezeu L-ai născut cu trup, Preacurată, arătându-ni-L pe Mântuitorul și Domnul.

Cântarea a patra

Cuvioase Părinte Iona, roagă-te pentru noi

Dorind viața cea întocmai îngerească, în pustie ai alergat și patimile trupești biruind, te-ai arătat ca un fără de trup, de Dumnezeu purtătorule Părintele nostru Iona.

Cuvioase Părinte Iona, roagă-te pentru noi

*Scuturând lenea de pe ochii minții, ușile inimii
le-ai deschis, lăcaș venirii Domnului făcându-te, cu
Care a petrece în locașurile luminii celei neînserate
te-ai învrednicit, Părinte Cuvioase.*

Cuvioase Părinte Iona, roagă-te pentru noi

*Împodobit cu darul povățuirii, cete de călugări,
asemeni norilor ai adunat împrejurul tău, Părinte
Cuvioase, pe care i-ai și adăpat cu vinul umilinței și
i-ai hrănit cu cuvântul Evangheliei.*

Slavă...

*Cu nevoințele tale, pustia s-a proslăvit și cu
moaștele tale pământul s-a îmbogățit, iar cerurile cu
bucurie venirea ta au cântat, Iona cel cu suflet
răbdător.*

Și acum...

*Nor luminos al Soarelui Cugetător, fierbințeala
patimilor răcorindu-o, Stăpână Fecioară, fii nouă
lumină călăuzitoare în noaptea necunoștinței.*

Cântarea a cincea

Cuvioase Părinte Iona, roagă-te pentru noi

Tânjind după viața cea fără de prihană, Fericite Iona, în pustie sălașul ți-ai gătit, ca apostolii întrebând: Doamne, unde locuiești?

Cuvioase Părinte Iona, roagă-te pentru noi

Neluând în seamă neputința firii, cu dreapta făptuire ai mers către strălucirea Răsăritului celui gândit, Părinte Cuvioase.

Slavă...

Călătoria evanghelicește săvârșind, cu dor ai dorit să te îndulcești de bunătatea negrăită a lui Hristos, iar acum dorirea aflându-ți, pomenește-ne și pe noi, Iona, Părintele nostru.

Și acum...

Întunericul nevederii noastre luminează, îndreptându-ne pe calea mântuirii, că toate sunt cu putință ție, Călăuzitoare Preacurată.

Cântarea a șasea

Cuvioase Părinte Iona, roagă-te pentru noi

Pe Proorocul Iona avându-l ocrotitor, adâncurile inimii le-ai întărit cu puterea Duhului și te-ai arătat cu adevărat slujitor al lui Hristos, Părinte Cuvioase.

Cuvioase Părinte Iona, roagă-te pentru noi

Bine îngrijindu-te să îngropi pornirile pământești ale sufletului și semănând semințele virtuții, Părinte adevărat te-ai arătat ucenicilor tăi, mult răbdătorule.

Slavă...

Inima ta biserică a Duhului Sfânt făcându-o, de Acela ai fost călăuzit pe calea ce duce la cereștile locașuri, către care fără a privi în urmă ai călătorit.

Și acum...

Ceea ce ești singură ajutătoarea tuturor, Fecioară binecuvântată, ajută-ne pe noi, cei aflați în primejdii, întinzându-ți mâna și la limanul mântuirii aducându-ne.

Condacul, glas 2:

Cu harul Domnului ne-ai îmbogățit, Iona, bineplăcutul lui Hristos, și faptele bunătății te-au arătat nouă; prin rugăciuni și postiri, darurile Duhului Sfânt le-ai dobândit și te-ai făcut izgonitor al neputințelor și acoperitorul sufletelor noastre.

Icosul:

Deși cu firea om fiind, dar locuitor împreună cu îngerii te-ai arătat, căci ca un fără de trup pe pământ ai viețuit, înțelepte, toată cugetarea trupească de la tine alungând; pentru aceasta auzi de la noi: bucură-te, vlăstar al binecinstitorului tău tată; bucură-te, ramură a evlavioasei maici; bucură-te, cetățean preafrumos al pustiei; bucură-te, sfeșnic luminător al întregii lumi ; bucură-te, că din tinerețe ai urmat lui Hristos; bucură-te, că toată dulceața trupească ai lepădat; bucură-te, mijlocitor al mântuirii călugărilor; bucură-te, chip al mângâierii celor întristați; bucură-te, izbăvitorul multora din amăgirile vrăjmașului; bucură-te, dăruitorul valurilor de minuni; bucură-te, cel ce aduci mângâiere săracilor; bucură-te, înainte-stătătorul și izbăvitorul nostru; bucură-te, acoperitorul sufletelor noastre.

Cântarea a șaptea

Cuvioase Părinte Iona, roagă-te pentru noi

Pe Hristos dobândind Ajutător, pe cel preamându ai rușinat, Părinte Iona, și cu bărbăție nevoințele pustnicești trecând, ai cântat: Dumnezeuul Părinților noștri, bine ești cuvântat.

Cuvioase Părinte Iona, roagă-te pentru noi

*De robia patimilor te-ai izbăvit, Cuvioase, și de
luminarea cugetării bucurându-te, ai cântat:
Dumnezeul Părinților noștri, bine ești cuvântat.*

Slavă...

*Necredința Evei disprețuind, ai râvnit să fi
asemeni noului Adam, cântând: Dumnezeul Părinților
noștri, bine ești cuvântat.*

Și acum...

*Inima mea curățește și mintea mea luminează,
Stăpână mângâietoare; din căile pierzării îndreptându-
mă și Fiului tău cu înțelepciune a cânta învățându-mă:
Dumnezeul Părinților noștri, bine ești cuvântat.*

Cântarea a opta

Cuvioase Părinte Iona, roagă-te pentru noi

*Moștenitor al lui Hristos te-ai arătat,
Preacuvioase căci Aceluia urmându-I și de harul
înfierii învrednicindu-te, acum te îndulcești de hrana
îngerească.*

Cuvioase Părinte Iona, roagă-te pentru noi

*Cu untdelemnul bucuriei te-a uns pe tine Hristos
Dumnezeu, și în haina faptelor bune te-a înveșmântat,
Iona de Dumnezeu fericite.*

*Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh
Dumnezeu*

*Biserică Preasfinte Treimi zidind, însuși te-ai
făcut biserică a lui Hristos, Purtătorule de Dumnezeu..*

Și acum...

*Fii nouă lună luminoasă în noaptea
necunoștinței, Preacurată Stăpână, și către Răsăritul
adevărului călăuzitoare.*

*Să laudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm
Domnului, cântându-I și preaînălțându-L întru toți
vecii*

*Pe Împăratul Ceresc, pe Care Îl laudă oștile
îngerești, laudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.*

Cântarea a noua

Cuvioase Părinte Iona, roagă-te pentru noi

*Racla moaștelor tale, Părinte, de bunămireasmă
îi umple pe toți, izvorând vindecări, tămăduind
neputințele și scârbele izgonind; iar noi,
bucurându-ne, cântare de mulțumire aducem ție.*

Cuvioase Părinte Iona, roagă-te pentru noi

Îngerii se bucură, slăvite, iar demonii se tânguiesc, văzându-te acum în curțile raiului cu sfinții petrecând.

Cuvioase Părinte Iona, roagă-te pentru noi

Cortul tău de dureri înconjurat în viața cea vremelnică, în cea netrecătoare bine s-a alcătuit, dând tămăduiri și minuni izvorând, de Dumnezeu purtătorule, Părinte Cuvioase.

Slavă...

Prietene cu adevărat al Mântuitorului Hristos, Iona de Dumnezeu înțelepțite, locuitorule cel împreună cu îngerii și părtașule al cetelor de sfinți, fă-te nouă ajutor prea grabnic întru scârbe și rugător neîncetat.

Și acum...

Pe Domnul purtând în brațele tale, Fecioară, pe Acela roagă-L împreună cu Iona de Dumnezeu văzătorul și cu cetele sfinților să miluiască și să mântuiască sufletele noastre.

Luminânda

A Cuviosului, glas 6:

Sfeșnic de-a pururi luminând în adâncul întunericului te-ai arătat, Cuvioase, de nematerialnica lumină a Soarelui Dreptății strălucind, pe toți înțelepțind și povățuind spre mântuire; pentru aceasta, prin faptele tale, Părinte Iona, Sfânta Treime proslăvind, acum de Ea te-ai proslăvit.

Slavă..., Și acum... ,a Praznicului

La Laude

Se pun stihirile pe 6: 3 ale Praznicului și 3 ale Cuviosului, glas 8:

O, preaslăvită minune! Lăcașul lui Iona astăzi prăznuiește cu bucurie pomenirea preafericitului Părinte; cetele călugărilor fierbinte rugăciune aduc: Cuvioase Părinte Iona, roagă pe milostivul Dumnezeu să se mântuiască sufletele noastre.

O, preaslăvită minune! Viața smerită a de Dumnezeu înțelepțitului Părinte s-a arătat chip al faptelor bune; cetele îngerilor se minunează, iar mulțimea credincioșilor strigă cu bucurie: Cuvioase Părinte Iona, fii nouă nebiruit îndreptător și rugător pentru sufletele noastre.

*O, preaslăvită minune! Racla cu moaștele
preaminunatului Stareț râuri de minuni astăzi
izvorăște, înșelăciunile dracilor se risipesc, de
bunămireasma raiului inimile se umplu și toate
colțurile lumii aduc cântare de mulțumire: Cuvioase
Părinte Iona, roagă-te neîncetat pentru sufletele
noastre.*

Slavă...,

Mulțimile călugărilor, glas 8

Și acum..., a Praznicului

Doxologia Mare

Troparul Cuviosului

Slavă..., Și acum..., al Praznicului

Ectenie și otpustul

Acatistul **C**uviosului **I**ona

Condac 1

Alesule plăcut al lui Hristos, Cuvioase Părinte Iona, cel ce în lume ai strălucit ca o stea cu lumină dumnezeiască prin frumusețea viețuirii tale și prin mulțimea minunilor pe care neîncetat le săvârșești, cu dragoste în cântări te laudăm; iar tu, îndrăzneală către Domnul având, de toate nenorocirile ne slobozește pe noi ca să-ți cântăm: bucură-te, Cuviosul nostru Părinte Iona, lauda și frumusețea orașului Kiev; Bucură-te, acoperitorul sufletelor noastre!

Icos 1

Bire îngerească ai avut Părinte Cuvioase, și ca un fără de trup, viețuire neîntinată pe pământ ai săvârșit, chipul cel minunat al urmării lui Hristos nouă lăsându-ni-l, ca virtuțile tale urmând, ție unuia să-ți cântăm:

Bucură-te, floarea cea cu bun miros a bunei creșteri;

Bucură-te, vasul cel ales al lui Dumnezeu;

Bucură-te, căci pe cele plăcute și frumoase ale lumii acesteia le-ai disprețuit;

Bucură-te, căci pe cele cerești și nestricăcioase, cu ardoare le-ai dorit;

Bucură-te, căci cu voință tare, voia ta o ai lepădat;

Bucură-te, căci prin tăierea patimilor, pe Domnul Dumnezeu L-ai bucurat și te-ai mântuit

Bucură-te, Cuvioase Părintele nostru Iona, lauda și frumusețea orașului Kiev;

Bucură-te, acoperitorul sufletelor noastre!

Condac 2

Lăzând Domnul sufletul tău ca un ogor bine lucrat pentru rodirea cea în Duhul Sfânt, din tinerețe, spre căutarea singurului lucru de folos, cugetul tău l-a îndreptat, Cuvioase; de aceea, pe părinții tăi și casa părintească le-ai lăsat și de toate cele deșarte

slobozindu-te, în pustia Sarovului sub aripa Cuviosului Serafim ai ajuns, pe sineți dându-te nevoițelor călugărești, și lui Dumnezeu Celui ce te-a izbăvit, cântându-I: Aliluia!

Icos 2

u mintea cea de Dumnezeu luminată ai înțeles deșertăciunea lumii acesteia și nestatornicia, în care bucuria este urmată de tristețe, iar bunăstarea este lovită de nenorociri neașteptate. De aceea cele veșnice și nestricăcioase ai dorit, Părinte Cuvioase, și pe acestea prin lepădarea de cele lumești și prin sărăcia de bună voie a le găsi te-ai străduit, îndemnându-ne să-ți cântăm:

Bucură-te, cel ce calea cea strâmtă, din tinerețe o ai iubit;

Bucură-te, cel ce jugul Domnului pe grumazul tău l-ai pus;

Bucură-te, cel ce cu sfintele făgăduințe, voia ta o ai legat;

Bucură-te, cel ce pe tine și toată viața ta, în mâinile Domnului o ai lăsat;

Bucură-te, cel ce fiecăruia, spre bine, slujitor râvnitor ai fost;

Bucură-te, căci pe cei bolnavi și neputincioși i-ai mângâiat;

Bucură-te, cuviosul nostru Părinte Iona, lauda și frumusețea orașului Kiev;

Bucură-te, acoperitorul sufletelor noastre!

Condacul 3

u puterea Celui Preaînalt umbrit și întărit fiind, în tunderea călugărească a părului capului tău, tot cugetul cel trupesc l-ai lepădat, Cuvioase și, ca un ostaș iscusit, haina monahicească, armură a mântuirii dobândind, și cu arma cea nebiruită a Crucii lui Hristos întrarmându-te, cu tărie împotriva vrăjmașului celui nevăzut, a diavolului ai luptat, cu adâncă smerenie, mândria lui cea preamare biruind și pururea către Domnul strigând: Aliluia!

Icosul 3

vând izvor de lacrimi îmbelșugat și marele dar al smeritei cugetări, pâinea ta cu lacrimi o ai udat, și băutura cu plâns o ai amestecat din preaplinul doririi celei dumnezeiești și al iubirii pentru Domnul. De aceea și noi prin aceste cântări te fericim:

Bucură-te, căci cugetele cele trupești, prin puterea rugăciunii le-ai izgonit;

Bucură-te, căci pe cei ce se nevoiau în credință, cu Cuvântul lui Dumnezeu i-ai întărit;

Bucură-te, căci prin lipsurile cele trupești, multe daruri duhovnicești ai

Bucură-te, căci prin sărăcie, darurile cele cerești le-ai dobândit;

Bucură-te, strașnic păzitor al tăcerii;

*Bucură-te, cu scumpătate următor al rânduielilor
călugărești;*

*Bucură-te, Cuvioase Părinte nostru Iona, lauda
și frumusețea orașului Kiev;*

Bucură-te, acoperitorul sufletelor noastre!

Condacul 4

Furtuna ispitelor și a năzuințelor diavolești nu
a putut clătina casa ta sufletească, Cuvioase Părinte,
căci pe piatra cea tare a credinței în Hristos a fost
întemeiată și cu trezvia și neîncetata rugăciune a fost
păzită; cu acestea, împotriva vrăjmașului mântuirii
omenești pururea ai luptat și fără piedică, pe cărarea
virtuților ai urcat, spre desăvârșirea duhovnicească, la
măsura vârstei lui Hristos, cântând: Aliluia!

Icosul 4

Aflând, Cuvioase Părinte Iona, cei de aproape și
cei de departe viețuirea ta cea asemenea îngerilor și
suvoiul cel pururea curgător al minunilor harului, căci
cu rugăciunea ta, cei leproși se curățau, orbii căpătau
vedere, șchiopii mergeau, demonii erau alungați și, de
diferite boli suferind, cei ce veneau la tine, cerându-ți
ajutorul, chiar și de altă credință dacă erau, sănătate
dobândeau, și de acestea izbăvindu-se, unele ca
acestea îți cântau:

*Bucură-te, căci celor bolnavi, ca unor frați ai lui
Hristos, slujitor le-ai fost;*

Bucură-te, râvnitor al înaltelor nevoințe ale
viețuirii creștinești;

Bucură-te, îndrumător iscusit al începătorilor;

Bucură-te, pravilă neschimbată a postului și a
smereniei;

Bucură-te, căci pe cei pierduți, la pocăință i-ai
adus;

Bucură-te, căci tuturor căutarea Vieții Veșnice
le-ai insuflat;

Bucură-te, Cuviosul nostru Părinte Iona, lauda și
frumusețea orașului Kiev;

Bucură-te, acoperitorul sufletelor noastre!

Condacul 5

tea prealuminoasă și izvorâtoare de
Dumnezeu te-ai arătat, Cuvioase Părintele nostru
Iona, cerul Bisericii împodobind, și pe toți cei ce
rătăceau pe marea acestei vieți păcătoase, cu harul cel
dat ție de soarele Dreptății, Domnul Iisus Hristos,
Adevăratul Dumnezeu, i-ai luminat, întunericul
tristeții și negura tuturor suferințelor și a necazurilor
alungând, căci pe toți cei ce cu credință la tine vin, pe
calea mântuirii, care duce la veșnica Patrie Cerească îi
îndrumi, pe cei ce cântă lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul 5

zând poporul lui Hristos viețuirea ta cea
întocmai cu a îngerilor, Părinte de Dumnezeu fericite

și adâncul smereniei tale, stăruința în rugăciune, tăria înfrânării și marea râvnă a duhului tău pentru curăție, s-a umplut de bucurie și, pe iubitorul de oameni Dumnezeu, Care a întărit neputincioasa fire omenească L-a preaslăvit. Iar noi pe tine te fericim și îți cântăm:

Bucură-te, îndrumător al vieții celei plăcute lui Dumnezeu pentru cei din lume;

Bucură-te, întemeietor al mănăstirii celei cu roade bune;

Bucură-te, căci Hristos, bunele tale fapte le-a binecuvântat;

Bucură-te, căci împreună-lucrător ție, în persoana monarhului ți-a arătat;

Bucură-te, cel ce viețuirea de obște a monahilor o ai întemeiat;

Bucură-te, că lor, armura bunei credințe le-ai dăruit;

Bucură-te, Cuviosul nostru Părinte Iona, lauda și frumusețea orașului Kiev;

Bucură-te, acoperitorul sufletelor noastre!

Condacul 6

oată lumea dreptslăvitoare pe tine te propovăduiește, cuviosul nostru Părinte Iona, izgonitorul demonilor, tămăduitorul bolilor și săvârșitorul multor alte minuni, iar noi care, pe

*Dumnezeu pentru tine Îl preaslăvim, Lui Îi strigăm:
Aliluia!*

Icosul 6

In munții Zverinețki, ca o stea cu lumină dumnezeiască ai strălucit și multe suflete omenești pe cărarea mântuirii ai călăuzit, căci Hristos te-a arătat îndrumător și învățător al monahilor iubitori de pustie, care la tine au venit ca oile la păstorul ce putea, pe pajiștea cea purtătoare de viață să le păstorească. De aceea, ca pe unul ce a săvârșit și a învățat, pe tine, prin aceste cuvinte de laudă te cinstim:

Bucură-te, cel ce prin toate ostenele, zguduirile cugetelor deșarte le-ai zădărnicit;

Bucură-te, cel ce cu ele, ca și cu o armură, săgețile cele ascuțite ale patimilor le-ai respins;

Bucură-te, cel ce în mănăstire, duhul înfrânării l-ai închipat;

Bucură-te, cel ce pleava iubirii de câștig, din ea o ai stârplit;

Bucură-te, cel ce pe mulți călugări, trezvia i-ai învățat;

Bucură-te, cel ce până la sfârșitul vieții ai ținut cu tărie nevoința;

Bucură-te, Cuviosul nostru Părinte Iona, lauda și frumusețea orașului Kiev;

Bucură-te, acoperitorul sufletelor noastre!

Condacul 7

Coind Domnul Cel iubitor de oameni să preaslăvească locașul acesta, ca pe o viță a nevoițelor tale, Părinte, pe Preasfânta Stăpâna noastră, de Dumnezeu Născătoarea a trimis-o a-ți binevesti că în cetatea de scaun a Kievului, mănăstire pentru călugări, spre mântuire va fi, împodobită cu biserica în numele Sfintei Treimi. Iar tu, de arătarea Preacuratei luminat fiind, cu cutremur și cu bucurie, bunăvestirea cea cerească o ai ascultat, cel ce în smerenia duhului, stăpânului Îngerilor și al oamenilor Îi cânti: Aliluia!

Icosul 7

Semn nou al bunăvoirii lui Dumnezeu ți s-a dăruit, Cuvioase, căci în mănăstirea Vidubițki, în tăcere aflându-te, în timpul nopții, luminează mare, chilia ta o a luminat și Însăși Preacurata cu cetele Sfinților înaintea ta a stat, pace ție dăruind și poruncind ca acolo mănăstire pentru călugări să construiești și în ea, biserica cu hramul Sfintei Treimi. Iar noi, de preaminunata întreită arătare a Maicii lui Dumnezeu bucurându-ne, ție îți cântăm:

Bucură-te, cel ce, mănăstire nouă în chip înțelept ai orânduit;

Bucură-te, cel ce, după viețuirea cea iubitoare de sărăcie a lui Hristos ai râvnit;

Bucură-te, cel ce, sfinte biserici în mănăstire ai clădit;

Bucură-te cel ce mulțime mare de monahi ai adunat;

Bucură-te, căci lucrarea ta, de Domnul s-a binecuvântat;

Bucură-te, căci sfânta dorire a inimii tale s-a împlinit;

Bucură-te, Cuviosul nostru Părinte Iona, lauda și frumusețea orașului Kiev;

Bucură-te, acoperitorul sufletelor noastre!

Condacul 8

n chip străin ți s-a arătat în văzduh Maica lui Dumnezeu, împreună cu Apostolii, Mucenicii, Cuvioșii și ceilalți sfinți, arătându-ți locul în care biserica cu hramul Treimii Celei Făcătoare de Viață și noua mănăstire aveai să ridici, pe muntele Zverinețki, Cuvioase Părinte, ceea ce, cu ajutorul lui Dumnezeu săvârșind și sfințind, cu ucenicii tăi, laude neîncetate Domnului ai adus, cântând: Aliluia!

Icosul 8

u totul dragoste neseacă ești și oglindă neîntunecată a nevoințelor te-ai arătat, Cuvioase Iona. Văzând viețuirea ta cea aspră și râvnitoare după Dumnezeu, și a fraților, care neîncetat în osteneli și posturi se nevoiau și în veșminte sărace umblau, nici

unul dintre călugări, dintre mireni sau dintre cneji nu numai că de aceasta nu s-a depărtat, dar mai mult de râvnă duhovnicească s-au aprins și, în mănăstire împreună cu ei a se nevoi au dorit, averile lor spre folosul obștii acolo aducând; de aceea, întemeietorului acelei mănăstiri, unele ca acestea îi glăsuim:

Bucură-te, căci în mănăstirea ta, multe ei suflete s-au mântuit;

Bucură-te, căci din ea, păstori minunați au ieșit;

Bucură-te, bucuria și mângâierea celor binecredincioși;

Bucură-te, îngrădire tare a celor ce se clatină în credință;

Bucură-te, căci pe cei deznădăjduiți, în nădejde îi întărești;

Bucură-te, căci cu Sfintele Scripturi, pe mulți îi luminezi;

Bucură-te, Cuviosul Părintele nostru Iona, lauda și frumusețea orașului Kiev;

Bucură-te, acoperitorul sufletelor noastre!

Condacul 9

oată firea îngerească și mulțimea nevoitorilor, de smerenia și de iubirea ce aveai pentru oameni s-au minunat, Părintele nostru Iona când, ascultarea de întâistătător primind, întemeietor al viețuirii monahale de obște în Rusia te-ai învrednicit a fi. Și grija pentru frații acestei sfinte mănăstiri, ca

pentru fiii lui Dumnezeu nu o ai părăsit și, înaintea lui Dumnezeu, Celui Ce Își iubește toată făptura mâinilor Lui, pentru aceștia ai strigat: Doamne, trimite Duhul Tău cel Sfânt și alină sufletele întristate ale robilor Tăi, acestora! Și așa, în toată ascultarea și cu smerită înțelepciune, frumusețe arătând, neîncetat lui Dumnezeu ai cântat: Aliluia!

Icosul 9

itorii omenеști nu se pricep să spună bogăția bucuriei duhovnicești care ți-a umplut inima, Părinte purtător de Dumnezeu atunci când, în timpul rugăciunii tale de noapte, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu ți s-a arătat dimpreună cu cetele nevoitorilor și, cu făgăduințe nestrămutate sufletul tău l-a veselit spunând că pururea ocrotitoare a mănăstirii va fi, în toate zilele hrănind-o și păzind-o. De aceea și noi, aceste cuvinte de bucurie îți aducem:

Bucură-te, cel ce pe calea cea strâmtă și grea ai mers;

Bucură-te, cel ce multora, către Locașurile Cerești povățuitor negreșelnic te-ai arătat;

Bucură-te, nădejde luminoasă în nevoile și greutatele oamenilor;

Bucură-te, ocrotitorul orfanilor și adăpostul săracilor;

Bucură-te, hrănitorul celor ce pier de foame;

Bucură-te, cel ce, cele dorite, celor ce vin la tine le dai;

Bucură-te, Cuviosul nostru Părinte Iona, lauda și frumusețea orașului Kiev;

Bucură-te, acoperitorul sufletelor noastre!

Condacul 10

ufletele ucenicilor tăi voind a le mântui, părintește le-ai povățuit, de Dumnezeu înțelepțite Părinte, fie prin cuvântul cel lucrător, fie prin pilda viețuirii tale, muștrându-i cu dragoste și îndemnându-i, în buna credință și în curăție a izbândi; iar înaintea de sfârșitul tău, din nou, toate cele bune și de folos spre mântuirea sufletească le-ai poruncit și a priveghea în rugăciuni i-ai învățat și neîncetat lui Dumnezeu a-I cânta: Aliluia!

Icosul 10

id de apărare rugăciunile tale au fost, Sfinte, făcătorule de minuni, tuturor celor care, în tot necazul la tine au venit, căci pentru curăția inimii tale, Dumnezeu, putere duhovnicească ți-a dăruit, pe bolnavi să-i tămăduiești, pe săraci să-i ajuți, cele viitoare să le porocești, ca cei apropiați și cei de departe, măreția lui Dumnezeu, în tine arătată să o slăvească și ție unele ca acestea să îți cânte:

Bucură-te, izvor nesecat al milei;

Bucură-te, mângâietor nevăzut al celor întristați;

Bucură-te, cel ce, tot ce ai avut mai de preț, lui Dumnezeu I-ai dăruit;

Bucură-te, cel ce, cu bună sânguință și prin cheltuirea celor de aici, pe cele bogate le-ai adunat;

Bucură-te, chipul cel vrednic de uimire al răbdării;

Bucură-te, învățătorul evlaviei celei nefățarnice;

Bucură-te, Cuviosul nostru Părinte Iona, lauda și frumusețea orașului Kiev;

Bucură-te, acoperitorul sufletelor noastre!

Condacul 11

ântare plină de umilință, în vremea sfârșitului tău, Preasfintei Treimi I-ai adus, Cuvioase și, rugăciunea pe buzele tale aflându-se, sfântul tău suflet, în mâinile Dumnezeului Celui Viu l-ai predat, căci pe El din tinerețe L-ai iubit și Lui, până la bătrânețe adânci cu toată inima ta I-ai slujit, de aceea cu bună nădejde, la locașurile cele cerești te-ai strămutat, ca împreună cu cetele sfinților, lui Dumnezeu Celui în trei Ipostasuri să-I cânți: Aliluia!

Icosul 11

iniștitul tău sfârșit, ucenicii tăi văzându-l, plăcutule al lui Dumnezeu, durerea despărțirii de tine, cu mângâierea harului au trecut-o, în nădejdea neîncetatei tale mijlociri înaintea lui Dumnezeu, căci îi auzi pe toți cei ce cu dragoste îți cântă:

Bucură-te, cel ce cu bun folos, în patria ta ai strălucit;

Bucură-te, cel ce credința, în lucrările viețuirii tale o ai arătat;

Bucură-te, învățător iscusit al celor înțelepți și al celor neînțelepți;

Bucură-te, păzitor sânguincios al curăției sufletești și trupești;

Bucură-te, cel ce de frumusețea lăuntrică a crucii lui Hristos ai fost răpit;

Bucură-te, cel ce, cu putere de sus, pentru osteneala purtării crucii ai fost îndăruit;

Bucură-te, Cuviosul nostru Părinte Iona, lauda și frumusețea orașului Kiev;

Bucură-te, acoperitorul sufletelor noastre!

Condacul 12

 ăartașă a harului celui ce viia întru tine s-a arătat sfânta raclă, de tine însuși construită, și în care moaștele tale cele mult-tămăduitoare se odihnesc, Sfinte, făcătorule de minuni, căci pe ele de mulți ani, în cripta bisericii, nestricate, Domnul le-a arătat și de profanarea necredincioșilor le-a tăinuit, păzindu-le nevătămate în adâncurile pământului, căci ele tămăduiri din belșug revarsă și orice suferință vindecă cu puterea lui Dumnezeu Celui minunat întru sfinții Săi, Care în chip minunat în cer și pe pământ pe tine te-a preaslăvit și Căruia Îi cântăm: Aliluia!

Icosul 12

ântând cântare de bucurie, de laudă și de mulțumire Iubitorului de oameni Dumnezeu, Care pe pământul Rusiei ca făcător de minuni minunat și mult milostiv te-a preaslăvit, pe tine te rugăm, Cuviosul nostru Părinte Iona: fii mijlocitor către El și pururea rugător pentru noi, cei care îți cântăm:

Bucură-te, cel ce de atacurile săgeților vrăjmașe nu ai fost răpit;

Bucură-te, conducător nebiruit al celor ce caută mântuirea;

Bucură-te, cel ce și după plecarea la cer, mănăstirea ta o ai păzit;

Bucură-te, căci celor ce te roagă, cele bune și de folos le rânduiești

Bucură-te, căci de la Domnul, cununa biruinței ai primit;

Bucură-te, căci cu slava facerilor de minuni ai strălucit;

Bucură-te, Cuviosul nostru Părinte Iona, lauda și frumusețea orașului Kiev;

Bucură-te, acoperitorul sufletelor noastre!

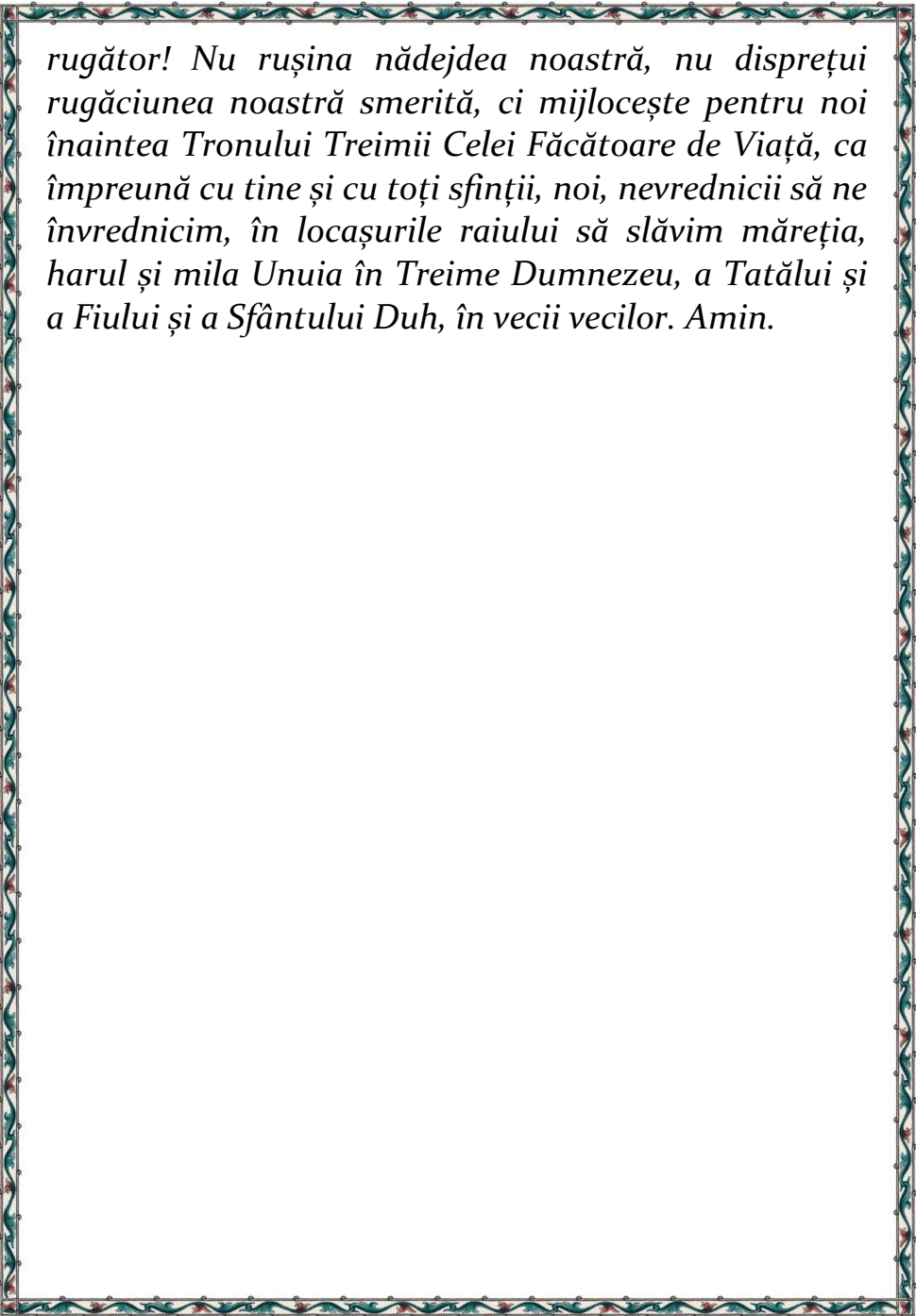
Condacul 13

, mare și preaslăvite făcătorule de minuni, Cuviosul nostru Părinte Iona! Această puțină rugăciune a noastră sscu milostivire primind-o, cu

rugăciunile tale, de toate bolile cele sufletești și trupești în viața aceasta ne tămăduiește, și de viitoarele chinuri veșnice ne izbăvește și, împreună cu tine, în Împărăția cerească ne învrednicește pururea să-I cântăm lui Dumnezeu: Aliluia!

Rugăciune

ăpetenie sfințită, înger pământesc și om ceresc, Cuvioase și de-Dumnezeu-Purtătorule Părintele nostru Iona, plăcutule neasemuit al Celei de o Ființă Treimi, care multă milă arăți celor ce viețuiesc în sfânta ta mănăstire și tuturor celor care, cu credință și cu dragoste, la tine vin. Cere pentru noi toate cele bune și de folos acestei vieți vremelnice și cele de trebuință pentru mântuirea sufletelor noastre. Ajută-ne cu mijlocirea ta, plăcutule al lui Dumnezeu, pe noi toți, care la sfintele tale moaște cădem, ca să ne arăți și pe noi biruitori asupra vrăjmașilor celor nevăzuți, pentru ca în pace adâncă Biserica lui Hristos să rămână și în bunăstare să viețuiască mănăstirea pe care tu o ai întemeiat și în toată buna credință, în chip nebiruit să stea. Fii nouă, tuturor, sfinte, făcătorule de minuni, grabnic ajutorător în tot necazul și suferința. Dar cel mai mult, în ceasul sfârșitului nostru, fii nouă apărător sânguincios, să nu fim la vămile văzduhului lăsați în puterea stăpânitorului celui rău al acestei lumi, ci de înălțarea fără piedică în Împărăția cerească să ne învrednicim. O, Părintele nostru pururea

rugător! Nu rușina nădejdea noastră, nu disprețui rugăciunea noastră smerită, ci mijlocește pentru noi înaintea Tronului Treimii Celei Făcătoare de Viață, ca împreună cu tine și cu toți sfinții, noi, nevrednici să ne învrednicim, în locașurile raiului să slăvim măreția, harul și mila Unuia în Treime Dumnezeu, a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, în vecii vecilor. Amin.